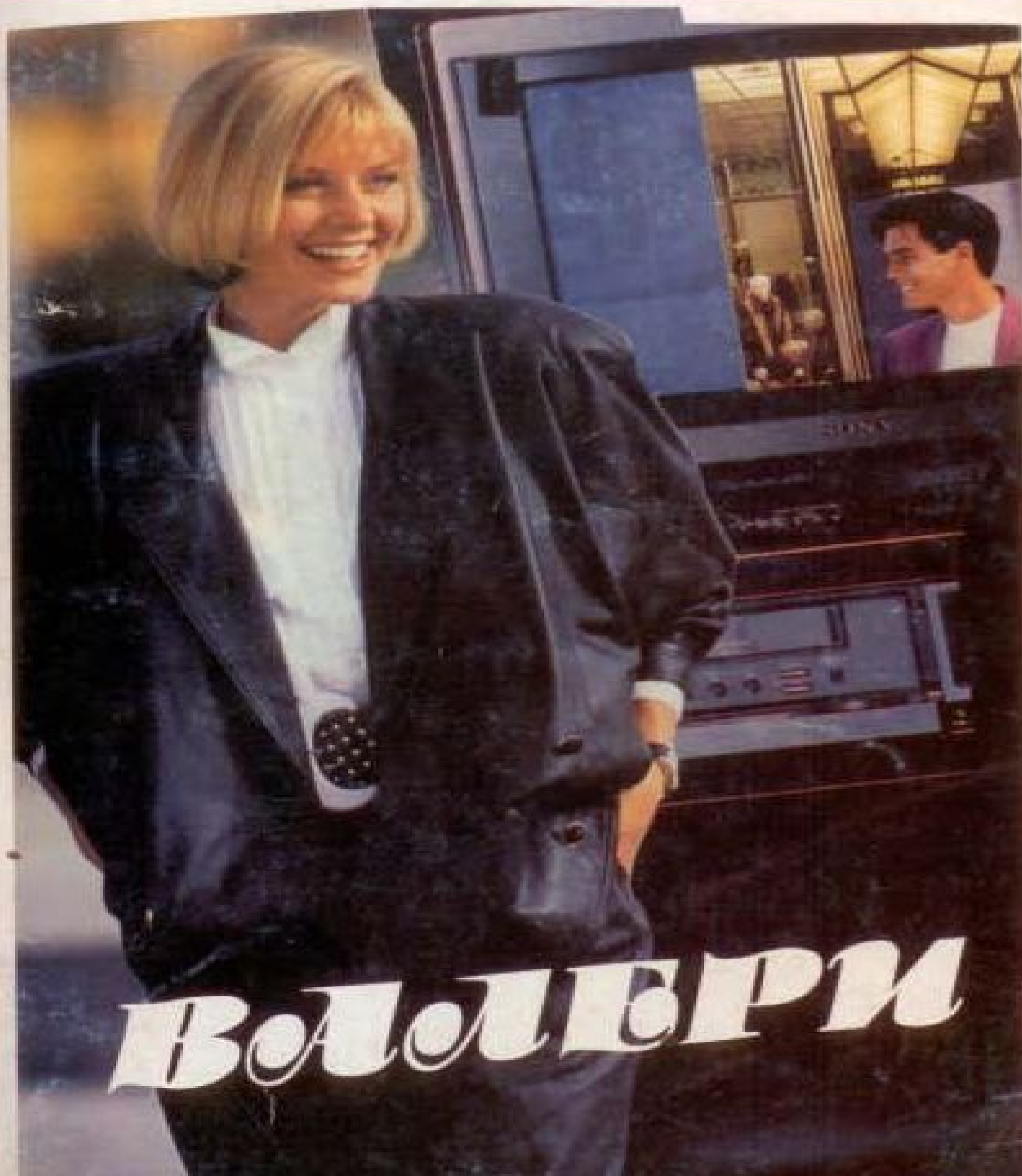

ЛЮБОВНИ РОМАНИ
27

С ИМЕНА НА ЖЕНИ

КИМ СТЮЪРТ

ВАЛБЕРИ

КИМ СТЮАРТ ВАЛЕРИ

Превод: Стефан Витанов

chitanka.info

Прелестната Валери Симпсън има интересно и напрегнато работно всекидневие, но нощите ѝ са самотни и безкрайно тягостни. Ужасно ѝ липсва топлината на мъжката ласка.

За зла участ, било ѝ е съдено болезнено да се влюби в заклетия женомразец Пол Рийдборн.

Ще намери ли сили да заплати високата цена на своето щастие?

I

— По дяволите, понякога на човек наистина му идва до гуша! — Алек Мейсън се тръшна зад бюрото си и приглади уморено къдравата си кестенява коса. — Защо жените непрекъснато се опитват да създават проблеми?

Колежката му — Валери Симпсън повдигна иронично фино изрисуваните си вежди.

— Ти си последният мъж, който би могъл да се оплаче от тях, Алек. Жените винаги са били луди по теб и са те преследвали по петите.

— Точно там е проблемът! Това винаги поражда усложнения. После човек го гризе съвестта...

Валери се разсмя.

— За пръв път те чувам да употребяваш думата съвест. Мислех, че не знаеш, какво означава.

Алек я погледна укорно.

— Не е честно! Аз съм един отчаян моралист! За съжаление, никой не иска да ми го признае.

— Ти? Моралист? Слушай, всичко си има граници...

— Че какво, не е ли морално да утетиш една съпруга, не срещнала разбиране в семейната среда?

— Е, щом така го разбираш...

— Да, да, точно така го разбирам. Защо според теб някои жени стигат до идеята да откраднат туй-онуй от нашия магазин? Да не си мислиш, че са им притрябвали разните там козметични боклуци? Нищо подобно — просто в тях гори жаждата за приключения и авантюри. Те не са задоволени сексуално, животът им е скучен, еднообразен и по този начин си доставят вълненията, от които се нуждаят!

— Алек, ти пак потъваш във фантазиите си! Първо на първо, мъжете също имат известен интерес към „покупките“ без заплащане — нещо, върху което съм имала възможността да ти обърка внимание.

Да не би и те да са незадоволени сексуално? И второ — както я караме, май скоро в „Блумингдейл“, ще имаме повече детективи, отколкото клиенти. Според теб излиза, че повечето хора в Ню Йорк водят непълноценен сексуален живот.

— Е, благодарение на божията милост, ние двамата не принадлежим към това скръбно братство — засмя се Алек. — Ние с теб знаем как да вземем от живота малкото радост, която ни предлага, нали така?

— Щом казваш — Валери стана. — Трябва да си допиша доклада. Ако ти дотрябвам за нещо по-смислено от развиване на глупави теории, ще ме намериш в стаята ми.

— Добре! Аз пък ще хвърля едно око на мониторите.

Валери отиде в кабинета си и седна на бюрото. „Ама че откачалка е този Алек“ — помисли си. Работеха заедно почти две години. Алек Мейсън беше постъпил на работа в магазина на „Блумингдейл“ малко преди нея.

Валери обичаше работата си. Тя ѝ предлагаше много емоции и изненади. Но понякога беше и твърде тя гостна. Най-неприятното беше, когато излезеше наяве мизерното социално положение на някой крадец. Тогава просто не знаеше, на чия страна да застане. Естествено, трябваше да защитава интересите на работодателя си. Но същевременно не можеше да не изпита известно съчувствие, когато пред бюрото и застанеше някой нещастник и започнеше да ѝ дава несвързани и смешни обяснения. Понякога изпитваше желание да го остави да избяга.

Колегата ѝ понасяше тези ситуации още по-трудно, особено ако крадецът биваше някое младо и хубаво момиче. Самият той въздействаше на жените като запален фенер на нощни пеперуди. Изглеждаш блестящо, чаровен и с галантно държание, Алек имаше пълното основание да подозира, че доста от „жертвите“ му са направили опита си за кражба единствено заради възможността да се срещнат с него. Освен това, въпреки строгия си вид, той нямаше сили да се противопостави, когато някоя жена даваше да се разбере, че иска да го опознае по-отблизо.

Валери най-добре можеше да оцени чара му. Понякога, когато на шега я прегръщаше през раменете и я наричаше страхотната ми колежка, в главата ѝ започваха да се въртят не дотам целомъдрени

мисли. Във всеки случай, Алек като че ли не проявяваше особен интерес към нея. Може би просто се придържаше към правилото, че човек не бива да смесва личния си живот с работата. В това отношение трябваше да му признае, че е доста последователен. Валери не можеше да не се съгласи, че съвместната им работа би пострадала неминуемо ако двамата се впуснеха в страстна любовна афера.

Помъчи се да се съсредоточи върху доклада си. Но сякаш кафявите, неприлично весели и прелъстителни очи на Алек я гледаха иззад редовете върху хартията.

Стресна се от почукване по вратата. Влезе Алек.

— Знам, че не ти е приятно да се намъквам така — ухили се той, докато приближаваше към бюрото й. — Но на мен пък ми е интересно, какви ги вършиш тук, така усамотена?

— Алек, престани да се правиш на палячо!

— Е, известно ми е, че никога не ти е липсвала тълпата почитатели, но въпреки това ми се виждаш нещо потисната. В такива моменти усещам, че нося известна отговорност за твоето щастие.

— И естествено, за теб щастieto се нарича секс — погледна го иронично Валери.

— Че как иначе би могло да се нарича?

— Това би трябвало да кажеш ти, с твоя извънредно богат опит. А тъй като сега имам работа, и понеже подозирам, че нямаш какво повече да ми кажеш, бих те помолила да ме оставиш ма мира.

Алек се наведе и я погали по бузата с върховете на пръстите си.

— Боже, благодаря ти, че поне не си я направил от лед! — възкликна с театрален тон. — Защото понякога си мисля, че в това красиво тяло има ледена буца вместо сърце.

— Разкарай се, имам работа!

— Да не мислиш, че аз нямам? Но на мен ми е нужен твоят съвет, Валери — погледна я умолително, а кафявите му очи преливаха от невинност.

Тя затвори ръкописа, остави химикалката си отгоре и се облегна назад. Неволно скръсти ръце на гърдите си, сякаш искаше да се предпази от нападение.

— И така — отново проблеми с жените, нали?

— С една жена! — поправи я Алек възмутен. — Да не би да имам цял харем?

— А, значи нямаш.

— Не! И ако трябва да бъда искрен, в момента изобщо нямам приятелка.

— Е, да се надяваме, че това не ще продължи дълго!

— Може и да не продължи — усмихна се той. — Знаеш ли, че вчера засякох страхотна блондинка, която най-спокойно си сложи един гребен в джоба. Благодаря на Бога, че аз единствен я видях, иначе щеше да се наложи да я арестувам. Колкото и сладка да е госпожицата, не бих рискувал работата си заради нея.

Алек си пое въздух и продължи колебливо:

— Просто я поканих в кабинета си. Там тя ми разказа своята история — направо да се просълзи човек...

— Ще те помоля да съкратиш разказа си, защото скоро ще се стъмни. Освен това, мисля, че се досещам за продължението...

— Е, при срещата си с такова създание не бих могъл да не стигна до някои мисли... освен може би, ако бях импотентен... — загледа се втренчено пред себе си.

„Сигурно пак се е забъркал в някоя каша“ — помисли си Валери.

— Във всеки случай, аз не съм импотентен — заяви той и по устните му отново заигра усмивка.

— Радвам се да го чуя.

Резкият ѝ тон го стресна.

— Какво искаш да кажеш с това?

— Нищо!

— Жените никога не говорят просто така. Естествено, често се случва да казват едно-единствено нещо с твърде много думи... Но ти си друга. Ти казваш много неща с малко думи. Понякога не съм в състояние да схвана значението на думите ти и се чувствам объркан.

— Това си е твой проблем.

— Добре, добре, едно на нула за теб. Никога не съм отричал, че ти се изразяваш по-добре. Но стига по този въпрос. Все още не съм формулирал проблема.

— Ами формулирай го, тогава!

— И тъй — Алек въздъхна. — Линда, така се казва онази блондинка, ми се обади днес сутринта. Каза ми, че скъсвала с годеника си и искала да живее с мен. А аз не знам, как да ѝ обясня, че от това нищо няма да излезе.

— Ето една жена, която умее да взема бързи и мъдри решения — установи Валери с ирония, но и с известно учудване.

— Не бих се изразил по този начин. Фактът, че сме прекарали заедно няколко часа не означава, че трябва да ме изяжда с парцалите. Няма да го допусна в никой случай!

— Без съмнение. Ако беше такъв човек, от години щеше да имаш вкъщи малка, симпатична женичка, която да те чака вечер в кухнята, заобиколена от дузина прелестни дечица. Ти просто имаш дарбата да проваляш семейното си щастие.

Той смръщи чело.

— Май, че ми се подиграваш? Но както и да е, заслужавам си го. Във всеки случай, не бих могъл да се женя за всяка жена, с която съм прекарал една-единствена нощ. Ще ми дойде много. Те не бива да искат това от мен!

— Мъжете винаги говорят така! — Валери започна да се ядосва. — Ти ми приказваш за приятни часове, за нощи, прекарани заедно. За теб, естествено, чувствата нямат никакво значение.

Алек се засмя.

— Разбира се, че чувствата са най-важното. Защо според теб ми е приятно да бъда с жена?

— Не се прави на глупак! Много добре знаеш, какво имам предвид! Не ти говоря за приятните усещания, а за това, което става в душата! Точно на него ти не обръщаш никакво внимание. Гледаш си единствено удоволствието.

— Ооо, вие, жените, винаги усложнявате всичко до безумие! Ти също не правиш изключение в това отношение скъпа ми колежке. Защо трябва да се объркват по този начин дори най-простите неща.

— Щом смяташ, че аз само усложнявам проблемите, защо не се опиташ да си ги решиш сам? — Валери отново взе химикалката и придърпа ръкописа към себе си.

Ръката ѝ затрепери леко и тя драсна няколко думи, за да прикрие смущението си.

— Добре, отивам си! — измърмори Алек потиснато. — Ще се опитам да обясня на Линда, но най-тактичния и любезен начин, че тя притежава най-добрия годеник на света, и че трябва да положи всички усилия, за да го запази. Ще ѝ кажа, че с мен няма да бъде щастлива. Да се надяваме, че ще ми повярва!

— Не съм голяма оптимистка за последното — вметна Валери.
— Точно липсата на интерес от твоя страна ще разпали страстта ѝ докрай. Така е с почти всички жени.

— Да, за съжаление! Аз също съм го забелязал и това е едно от нещата, които не мога да проумея. А ти можеш ли? Всъщност — той се замисли с поглед, забит в пода, — всъщност, това е нещо като забранения плод.

Внезапно Алек заобиколи бюрото, прегърна я и я целуна по бузата.

По тялото ѝ премина тръпка.

— Алек, престани!

— Защо?

— Защото така ти казвам!

Той се отдръпна и я погледна ухилен.

— А защо ми казваш така?

— Ще престанеш ли да ми лазиш по нервите?

— Скъпа, ти си най-прекрасната жена в целия свят?

— Доста изтъркано.

— Но аз съвсем не го казвам на всяка срещната! — погледът му стана замислен. — Впрочем, понякога съжалявам, че ние с теб не можем... Имам предвид, че ние с теб имаме прекалено много общи интереси...

— Мисля, че не те разбирам съвсем.

— Просто разсъждавах на глас. Но ти имаш право, не бива да ти преча да работиш. Просто за момент си помислих, че ще ми дадеш идея, как да си реша проблема с Линда. Ти имаш дарбата да разбираш проблемите на другите...

— Но не и в този момент — Валери му посочи вратата. — Ти трябва сам да оправяш женските си истории, а на мен не ми плащат за психоаналитик.

— Само мога да съжалявам за това — подхвърли Алек Мейсън и напусна кабинета.

В погледа, с който тя го изпроводи имаше гняв и надежда...

Валери излезе от ваната, облече си хавлиения халат и зашляпа по чехли към хола. Извади бутилка скоч от барчето до прозореца, запали

си цигара и се отпусна в едно от дълбоките кресла. Вдиша дълбоко дима и притвори очи. Дистанционното управление на телевизора беше на масичката пред нея. Превключи няколко програми. Ликът на усмихната говорителка се смеси с образа на известен поп изпълнител, даващ автографи на почитатели. Последващият канал вървеше някакъв уестърн.

Излегна се в креслото и се загледа, как банда разбойници преследва героите из мексиканската пустиня. Мислите ѝ постоянно се връщаха към отминалия ден. Бяха предотвратили пет кражби. В три от случаите това беше повторен опит. Почти всички бяха жени. „Защо, по дяволите, го правят? Отлично би трябвало да знаят, че все някога ще ги хванат.“ Откраднатите вещи бяха с незначителна стойност и зад тези кражби обикновено не стоеше никаква остра материална нужда. Повечето от крадците като че ли просто изпитваха удоволствие от вълнението при самия акт.

Погледна чашата си. Беше празна. Поколеба се, дали да не си налее още едно. Реши, че не е добре да пие сама. „Но какво друго да правя през остатъка от вечерта?“ Чувстваше се отвратително самотна. С последния си приятел беше скъсала преди четири седмици. Изнервяше я с непрекъснатите си планове за женитба. Все още не ѝ се искаше да се омъжва. Желаше да бъде свободна поне още няколко години. Досега не беше срещала мъж, с когото да пожелае да изживее живота си.

„Ако един ден се омъжа — мислеше си, — това ще бъде за истинска мечта. Нямам никакво желание да се присъединявам към армията на разведените жени!“

Само че намирането на въпросния мечтан съпруг се оказа не съвсем лесна работа.

Героят от уестърна препускаше за трети път покрай една и съща скала. Пушечните изстрели отекваха зловещо в малкия апартамент. Валери хвърляше отегчен поглед от време на време на филма, колкото да се отърси от мрачните си мисли.

Сети се за Алек Мейсън. „Алек е добро момче! Изглежда чудесно. Весел и чаровен е. С него можеш да си поприказваш за всичко.“ Освен това, Алек можеше да бъде много нежен — Валери знаеше това добре, макар че тя самата не беше стигала по-далеч от някоя и друга приятелска целувка.

Спомни си за разговора им след обяд в нейната стая — за топлите му устни и ръцете, които можеха да я накарат да потръпне.

Но той никога не прекриваше границата, макар че в такива моменти Валери не би имала сили да се съпротивлява особено. Алек наистина беше способен да я накара да забрави целомъдрието и здравия си разум, но винаги се отдръпваше в последния момент. „Защо?“

Не би могло да е поради липса на физическа привлекателност. Валери си даваше сметка, че изглежда много по-добре от жените, с които той обикновено контактуваше.

Стана и си наля още едно уиски. „В края на краищата, няма да ми навреди, дори и да се напия. Нали съм си самичка. Ами ако се обадя на Алек? Мога да му кажа, че искам да обсъдим нещо професионално. Все ще се намери повод да изпием по чашка заедно“.

Нервно изгаси телевизора, откъдето героят тъкмо се обясняваше, в любов на някаква хубавица, оказала се по неведоми пътища в леглото му. След това взе телефона и набра номера на Алек Мейсън.

От другата страна на линията се чу раздразнен глас:

— Да, какво има?

Валери не отговори.

— По дяволите, с кого говоря?! — гласът стана ядосан.

После чу, как Алек казва нещо на някого. Отвърна му женски глас.

— Ало, кой се обажда? Какво искате? — отново рече в слушалката.

Сърцето ѝ заби лудо. Внимателно затвори апарата.

„Естествено, Алек не е свободен. Можех да се досетя! Дали изобщо е способен да прекара поне една нощ без жена в леглото си?“

Изпи уискито на един дъх и се изтегна в леглото. Нямахше желание да излиза никъде. Трябваше да понесе съдбата, която сама си бе избрала. „Ето — имам я своята свобода. Но със свободата идва и самотата — нима не съм го знаела винаги? Просто пи малко повече — рече си. — Утре като се събудиш, главата ти ще е почти бистра и всичко ще си пасне на мястото. Недей сега да се цупиш на целия свят за това, че нямаш мъж до себе си! И да не си посмяла да се самосъжеляваш!“

Заспа дълбоко, а на сутринта се събуди освежена и с огромен апетит. Свари си цяла кана кафе, изпържи си две яйца с бекон и се почувства почти щастлива. Реши днес да завърши на всяка цена доклада си. На път за работа слезе от метрото една спирка по-рано и повървя пеш.

Алек все още не беше пристигнал. Но Аманда Кристиън беше заела както обикновено мястото си зад бюрото. Тя изпълняваше функциите на секретарка в детективското отделение на магазина. Алек и Валери бяха шефовете, делегирани с равни права и компетенции. Освен тях имаше и още няколко души, които им оказваха съдействие, и които Алек Мейсън наричаше помощен персонал. Задачата им беше да се смесват незабелязано с клиентите и да се обаждат на него или на Валери, ако забележат нещо нередно.

— Добро утро, Аманда!

— Здравей — отвърна ѝ кисело секретарката.

Валери взе папката с пощата.

— Я да видим, какво има тук?

— Нищо различно от обичайното.

— Аманда, защо не съзирам поне малко жизнерадост върху лицето ти? Една усмивка ще те направи неотразима!

— Просто не съм свикнала да се хия без повод.

— Изглежда, че имаш твърде малко поводи — не се сдържа да я клъвне Валери.

Тя я изгледа злобно иззад старомодните си очила.

— Не са много нещата на този свят, които могат да те развеселят.

— Да, но май че нямаме избор. Поне що се отнася до света, в който живеем.

Аманда сви устни.

— Днес си особено заядлива. На какво ли се дължи това?

— Добре, добре, само се опитам да се пошегувам — Валери се отправи към кабинета си.

Когато прехвърли половината от съдържанието на папката, отвън се чу отваряне на врата и весело свирукане. Веднага след това долетя възмутеното възклицание на Аманда.

— Остави ме на мира, Алек! Нали знаеш, че не обичам това!

Последните думи бяха извикани почти истерично.

— Твоят проблем е, че ти нищо не обичаш, Аманда.

— Това не е проблем, а необходимост.

— Добре, нека да вдигнем наздравица за необходимостта.

На вратата на кабинета се почука енергично.

— Влез!

— Здравсти, Валери! Добре ли спа?

— Чудесно. Я ми кажи, защо ти доставя удоволствие да дразниш Аманда? Тя понася по-трудно просташките ти шеги.

Той придърпа един стол, отпусна се на него и изпружи крака.

— Все още не съм се отказан от идеята да ѝ внуша, че любовта е най-великото нещо на тази земя — заяви весело. — Но тя просто не иска да ме разбере.

— Може би житейската ти философия не е пригодна за всеки?

Алек стана сериозен и я погледна внимателно.

— Я ми кажи, да не би да си ме търсила снощи по телефона?

— Аз ли? Откъде ти дойде тази идея?

— Ами снощи тъкмо имах един служебен разговор и...

— Служебен разговор ли? Не ме карай да се сме... — закри устните си с ръка, но вече се беше издала. В този момент ѝ идеше да си откъсне езика.

Той се ухили, но като забеляза, че Валери се изчервява, стана отново сериозен и побърза да смени темата. Тя мислено му благодари за жеста.

Заговориха за работа. След малко влезе един от помощниците — Ричард Моргън — и бутна пред себе си някакъв дребничък човечец.

— Сварих този господин тъкмо, когато напъхваше в джоба си ето това шишенце.

Мъжът се сви. Изглеждаше като низш чиновник, чийто шеф тъкмо го е извикал, за да си излее гнева върху него.

— Добре, Ричард — рече Валери. Взе шишенцето, постави го на бюрото и покани нарушителя да седне.

Той замига уплашено. Алек тактично се оттегли зад гърба му.

— Знаете ли, че вие сте единственият, господин...? Извинете, не чух името ви? Ще бъдете ли така добър да го съобщите, заедно с адреса си?

— Моля ви, не казвайте на жена ми! — промълви човечецът.

— Всъщност, ние сме задължени да предаваме на полицията всеки крадец, когото хванем в нашия магазин. Ще ви бъде наложена

глоба, а при повторен случай може да се стигне до лишаване от свобода.

— Моля ви, не казвайте на жена ми! — повтори той.

— Обясненията с жена ви са ваша собствена грижа — каза студено Валери.

„Господи, този толкова ли се страхува от съпругата си. Трябва да е същинско чудовище!“ Погледна етикета на парфюма.

— Ако не друго, то поне имате добър вкус. Това е най-скъпият парфюм, който се продава тук.

— Моля ви, не казвайте на...

В този момент вратата на кабинета се отвори с трясък и вътре влетя жена, водеща за ръка дете. Беше висока към метър и осемдесет и масивната и фигура изглеждаше заплашителна. Гласът ѝ никак не подходеше на килограмите и — беше висок и писклив.

— А, ето къде си бил, Хари. Видях те да се качваш по стълбите — погледна любопитно към Валери. — Какво правиш тук, всъщност? Да не би да искаш да рекламираш нещо? Знаеш ли, че имаш право. И така, скъпа ми госпожо — тя си пое въздух и заби показалец в посока на детективката — моят съпруг ми подари миналата седмица копринен комбинезон от вашия магазин. Оказа се, че ми е с един номер по-малък. На другия ден дойдох, за да ми го подменят. И знаете ли, какво стана? Не ми го подмениха! И то само защото бил изхвърлил касовата бележка. Представяте ли си само! — съпругата на Хари изсумтя възмутено.

Самият Хари се беше свил на стола и явно най-съкровеното му желание беше да потъне в земята. Валери се изпълни със съчувствие. „Горкичкият! Винаги под чехъл!“

— Знаете ли — продължи жената, без дори да погледне мъжа си, — Хари получи повишение в службата. Шефът му най-сетне си даде сметка, какъв ценен служител има в негово лице. Но чак след като аз му се обадих и му казах истината в очите!

Тя размаха свободната си ръка във въздуха, като даде възможност присъстващите да се насладят на многобройните гривни и пръстени, които я украсяваха.

Валери наблюдаваше с крайчеца на окото си как Хари все повече се смалява и става почти незабележим.

Жената нямаше намерение да спира:

— Трябваше да се обадя на онзи смотаняк и да му отворя очите за голямата квалификация и опит на Хари! Да! И той получи повишение.

— Моля ти се, замълчи, Луиза! — обади се Хари едва чуто.

— Е, какво, ще ми бъде ли сменен онзи комбинезон или не?

— Знаете ли, какво, скъпа госпожо — обади се Алек и пристъпи напред. — Може би ще бъде по-добре да обсъдим този въпрос отгътък в моя кабинет.

— О! — тя се обърна и срещна най-чаровната му усмивка.

Върху лицето ѝ моментално се появи изражение, което според нея без съмнение беше прелъстително. Гласът ѝ стана още по-писклив.

— О, значи вие сте шефът тук — погледна пренебрежително към Валери. — В такъв случай, с удоволствие ще дойда с вас.

Хвана за ръка момченцето, което стоеше безмълвно до нея, и излезе заедно с него и Алек от стаята.

Валери с мъка сдържа смеха си и погледна към Хари.

— Моля ви, кажете ми първо името и фамилията си.

След излизането на съпругата си той като че ли беше пораснал с десет сантиметра, в погледа му обаче все още имаше страх.

— Клейтън, Хари Клейтън.

— И тъй, мистър Клейтън, ясно ви е, че не можем да оставим нещата без последствия. Обещавам ви обаче, че ще бъдем възможно най-дискретни. Според мен, не е необходимо да обсъждаме провинението ви с вашата жена.

Хари Клейтън въздъхна шумно.

— Благодаря ви! Знаете ли... — ръцете му трепереха. — Всъщност, съпругата ми не е толкова свирепа, колкото може да ви се стори от пръв поглед. Когато се оженихме, тя от все сърце искаше да направи от мен преуспяващ човек. Просто не забелязваше, че за тази работа ми липсват някои качества. А и аз не мога да се променя — вдигна безпомощно рамене. — А когато се обади на шефа ми, той само се засмя и ме нарече „мъж под чехъл“. Естествено, за повишение на заплатата не стана и дума. Аз обаче не можех да кажа това на Луиза. А и тя очакваше да ѝ подаря нещичко, купено с парите, които „печеля“ допълнително. Аз пък съвсем не знаех откъде да ги намеря. И така стигнах до идиотската идея просто да открадвам по нещо от

магазина... Знаете ли, при всяка кражба направо ми се ще да умра! Но упреците на Луиза биха били за мен по-страшни и от смъртта...

— Мистър Клейтън — Валери стана и сложи ръка на рамото му. — Това, което ми разправихте, все едно, че не съм го чула. Днес все пак ви хванаха и това би трябвало да ви наведе на някои мисли. Засега ще минете само с глоба, но... е, надявам се, ме разбирате.

Хари Клейтън замига уплашено, но после се засмя.

— Аз... аз ви благодаря.

— Добре, мистър Клейтън, сега ще запиша вашите данни, а по пощата ще получите обвинителния акт. Да се надяваме, че няма да попадне в ръцете на жена ви. Само ви моля, да не рискувате още веднъж да се видим при същите обстоятелства... в края на краищата, никой не може да бъде безкрайно великодушен. Кажете на жена си, че не сте доволен от обслужването тук и затова няма да пазарувате повече на „Блумингдейл“. Всъщност, ако питате мен — най-добре е още сега да ѝ кажете цялата истина.

Попълни формулярите и изпрати Хари Клейтън.

Когато излизаше от кабината ѝ стори, че той е пораснал с още няколко сантиметра.

— Божичко, каква амазонка! — Алек се стовари върху стола зад бюрото си, въздъхна тежко и хвърли на Валери обвинителен поглед. — И ти искаш да ми говориш за вечна любов, семейство и така нататък!

Засмя се и поклати глава.

— Сигурен съм, че нашият Хари все още обича от сърце своята Луиза, а тя... — отново се засмя, — тя пък на втората минута ми предложи да ѝ говоря на малко име — не е ли трогателно?

— Във всеки случай, намирам, че постъпи добре, като спаси човека от неловката ситуация. Имаше вид, сякаш очаква всеки момент да бъде смачкан като червей.

— Да, затова пък аз трябваше да понеса всичките ѝ нагли намеци и подмятания. Накрая ме покани да я посетя в дома ѝ, когато Хари бил в службата си. Щяла още днес да купи за целта бутилка шампанско.

— А ти как отби удара? — поинтересува се Валери.

— Дяволски трудно беше — призна си Алек. — По едно време имах чувството, че ако синчето ѝ не беше в стаята, направо ще ме

изнасили върху бюрото!

— Бедният! Какво ли ти предстои да преживееш още с жените?

— Да, смей се! Теб Хари естествено не те е тормозил така.

Тя кимна.

— Разбира се. Препоръчах му да разкаже на съпругата си за всичките си преживявания. Все пак му обещах да придвижим колкото се може по-дискретно тази история с кражбата. Луиза... — произнесе името ѝ с колебание. — Луиза няма нужда да узнава от нас за случката.

— Надявам се, че Хари ще се научи един ден да казва мнението си пред нея. Жените най-много ги дразни да имат мекушав съпруг.

— И от какво се нуждаят жените? — полюбопитства Валери.

— От мъж, който умее да се налага.

— Не съм съвсем сигурна в това. Във всеки случай, самите мъже често пъти не знаят, какво мнение да налагат. Само си придават важност.

— По дяволите, Валери! Защо винаги ни съдиш толкова строго!

Алек стана, заобиколи бюрото и прегърна обърканата си колежка, а после впи устни в нейните.

Тя беше твърде изненадана от действията му, за да се съпротивлява. Усети, как коленете ѝ омекват. Опита се да го отблъсне, но Алек я стисна още по-силно в прегръдката си. Стори ѝ се, че ще припадне.

В този момент той я пусна, отдръпна се и се взря в нея с горящи очи.

— Виждаш ли — каза задъхано и триумфиращо, — виждаш ли от какво се нуждаят жените? Подозирам, че точно това нещо ти липсва отдавна и на теб самата.

— Алек, моля те... — успя само да промълви Валери, преди да я прегърне отново и да я лиши от възможността да говори.

Съпротивата ѝ се стопи като лед под жарко слънце. Пръстите на Алек я галеха невъобразимо нежно и възбуждащо. После плъзна ръка в деколтето ѝ и започна да потрива набъбналите ѝ зърна. Валери изстена високо. Той долепи тялото си до нейното и през тънкия плат на полата се усещаше мощната му ерекция.

Самоконтролът я напусна окончателно. Притисна се неистово към него и прошепна:

— Хайде, направи го, Алек! Направи го, ти беше прав, наистина имам нужда от това.

— Бих казал, че трябваше да го направя преди много, много време — засмя се Алек, — но по-добре късно, отколкото никога.

Започна да разкопчава копчетата на блузата ѝ. Валери стоеше разтреперана пред него. Възбудата и желанието я бяха обсебили до такава степен, че вече не си даваше сметка, къде се намира. Трескаво започна да разкопчава колана на панталона му.

На вратата се почука тихо и веднага след това влезе Аманда Кристиън с папка под мишница. Спря се напред помещението и се втренчи ужасена в сцената.

Двамата мигновено се върнаха към действителността.

Алек отстъпи крачка назад.

— Та... за какво си говорехме, Валери? — едва се сдържаше да не се разсмее на глас.

Валери закопча с нервни движения копчетата на блузата си и се помъчи да овладее прииждащата истерия.

— Какво искаш, Аманда?

— Донесох пощата. Естествено — почуках. И понеже никой не отговори... реших само да... исках само да оставя тази папка на бюрото.

— Хм, добре, благодаря...

— Закопчах си се накриво — Аманда посочи към блузата ѝ.

— О, да, разбира се — побърза да се оправи, като се стараяше да не я гледа в очите.

Алек се изсмя.

— Аманда, с теб, без съмнение, никога не би могло да се случи такова нещо, нали?

Секретарката го стрелна с очи.

— Какво искаш да кажеш?

Той я изгледа от главата до петите.

— Все си мисля, дали чак толкова ти е студено? Имам предвид, че носиш все такива неща, които покриват всеки квадратен сантиметър от тялото ти.

Аманда Кристиън изсумтя от възмущение.

— Знаеш ли какво, Аманда — Алек седна на един от столовете и доби замислено изражение. — Всъщност, ти си жена с много чар...

защо непрекъснато се държиш като послушница в манастир?

Очите ѝ се присвиха и стисна устни.

— Никога не съм си поставяла за цел да прелъстявам мъже — хвърли папката върху бюрото, обърна се и тръгна към вратата.

Той скочи и я хвана за ръката. Фактът, че панталонът му бе все още разкопчан, изглежда не го смущаваше ни най-малко.

— Чуй ме, Аманда! Изобщо не исках да кажа това! Исках просто да събудя у теб... Ти просто не можеш да си представиш, колко хубави неща има в този живот.

Секретарката отдръпна ръката си, сякаш беше пипнала нагорещено желязо.

— Но, скъпа, аз не желая да ти сторя нищо лошо!

— Тогава не ме докосвай, ако обичаш!

До този момент Валери просто ги наблюдаваше развеселено, но усети, че Аманда изпада в паника.

— Алек! — намеси се тя. — Остави я на мира! Ти все не искаш да повярваш, че чарът ти не въздейства поголовно на всички.

— Опитвам се само да ѝ помогна да преоткрие някои хубави неща от живота!

— Не всеки има твоя поглед върху живота. Аманда си има собствен живот и може да прави с него, каквото си пожелае.

— Благодаря на всички! — секретарката ги изгледа свирепо иззад стъклата на очилата си. — Ако дискусията относно моя начин на живот е приключила, бих искала да се оттегля.

— Не го вземай навътре — извика след нея Валери. — Алек и аз просто се мъчим да ти помогнем!

— Притрябвала ми е помощта ви! — тя излезе с високо вдигната глава.

— Сега си го получи, видя ли — Алек закопча панталона си и отново седна на стола. — Всеки път, когато човек се опита да помогне на някоя жена, среща черна неблагодарност.

— Не изпитвам към теб никаква благодарност за това, което се случи току-що — отбеляза Валери. — Добре, че Аманда влезе, защото кой знае какво щяхме да направим, както я бяхме подкарвали. Не си ли чел някъде из учебниците, че любовните авантюри между колеги не се препоръчват. Пречат на работата и почти никога не свършват добре.

II

Валери се разхождаше из огромния магазин. Всеки, който я погледнеше би я взел за клиентка. Очите ѝ неизменно бяха насочени към щандовете със стока. Но за разлика от обикновените клиенти, тя наблюдаваше не само изобилието от артикули, а и хората, които се движеха насам-натам.

Този преди обяд това бяха предимно жени. От една седмица „Блумингдейл“ беше подел кампания за привличане на клиенти — намаление на цените и всякакви рекламни трикове. В резултат на това наоколо гъмжеше от посетители. Всички детективи бяха на крак.

Мина покрай щанда за козметика. Погледите на продавачките я проследиха. Естествено, всички я познаваха, но бяха длъжни да се държат така, сякаш я виждат за пръв път. Другите клиенти не биваше да разберат, че е от персонала.

Една от основните задачи на детективите беше да наблюдават щандовете. Естествено, имаше и телекамери на почти всички възлови места, но директното наблюдение бе по-ефективно. Обикновено с това се занимаваха помощниците. С Алек обработваха вече регистрираните случаи. Днес беше решила да предприеме самостоятелна разходка по етажите. Не ѝ беше неприятно. Загледа се с интерес в червилата и лаковете за нокти. Тази година бяха на мода ярките, светли тонове. Замисли се за момент, дали да не си купи нещо. В полезрението ѝ попадна младо момиче. Беше необикновено красиво. Пропорциите на лицето и фигурата му бяха идеални. Особеното у него беше облеклото. На вид нямаше повече от шестнайсет години, но беше облечено като тридесетгодишна жена. Освен това, върху лицето му нямаше и следа от пудра или червило.

„Странно“ — помисли си Валери.

Девојката взе някакво червило и се загледа в надписа на опаковката му. След това се озърна крадешком наоколо и ловко го пусна в чантичката си. По лицето ѝ изби слаба руменина. Но това беше

единствената проява на нервно напрежение, която Валери успя да забележи.

Пристъпи зад нея, постави ръка на рамото ѝ и каза тихо:

— Бихте ли дошла за момент с мен?

Момичето се обърна рязко. В очите му се четеше ужас. „За пръв път я хващат“ — реши Валери.

— Какво искате от мен? С какво право...

Без да я изчака да продължи, показа ѝ картата си на детектив от „Блумингдейл“.

— Ако сте невинна, защо се притеснявате толкова?

Девојката стисна устни. Явно обмисляше положението.

— Елате с мен — повтори ѝ спокойно. — Няма да ви изям. Направихте грешка. Трябваше да идете с червилото до касата.

— Откъде знаете за червилото ми? — момичето с мъка успяваше да се владее.

— Наблюдавах ви. А сега да вървим.

Хванато за ръката и го поведе след себе си. Не срещна съпротива.

— Можете спокойно да ме пуснете — рече то в асансьора.

— Нека аз да реша, какво да правя! — срязва го бързо Валери.

— Да бе, вие знаете всичко! Без съмнение! — очите му горяха от гняв и страх.

— Естествено не всичко. Но поне познавам добре професията си. И, повярвайте ми — знам добре, как се чувствате сега.

— Че откъде можете да знаете?

— Ами, в края на краищата, имам опит. Учила съм за мотивите на крадците...

При тези думи девојката се отдръпна ужасена назад.

— ... опитвала съм се да ги разбера. Знам, че сега у вас се преплитат гняв, гордост и страх. Естествено, разбирате много добре, че сте извършила нещо нередно. И, разбира се, съвестта ви гризе — Валери въздъхна. — Това, което не мога да проумея, защо човек се опитва да открадне нещо, което не му е жизнено необходимо. И защо, например, просто не си купихте това червило? Струва ли си да поемате такъв риск и да изпитвате толкова стракове заради подобна глупост? За съжаление, не сте единствената. Всеки ден хващаме по няколко десетки мъже и жени, които крадат, без да имат финансови проблеми,

и които спокойно могат да си позволят да купят същите тези дребни нещица.

— Е, ако не беше така, нямаше да си намерите работа — отбеляза младата крадла.

Валери поклати глава.

— Загрижеността за моята прехрана едва ли е единственият мотив, които сте имала, за да откраднете.

— Подигравате ми се!

— Е, стигнахме вече! — изведе я от асансьора и влязоха в кабинета ѝ.

— Първо искам да ми кажете името и адреса си, а също и имената на родителите ви.

Девојката мълчеше.

— Чујте ме — рече ѝ търпеливо, — така доникъде няма да стигнем! Мога просто да ви предам на полицията — облегна се назад. — Повярвайте, не можете да ме изненадате с нищо! Нямаме представа, колко много мълчаливци са проговорили тук на този стол. Нещата ще станат доста по-прости, ако разкажете всичко от начало докрай. Всъщност, можете да оставите онова червило на масата.

Тъй като момичето не реагира, Валери стана, взе чантата му и погледна вътре. Там, освен червилото имаше и един молив за вежди в опаковка от „Блумингдейл“.

— Имате ли касова бележка за това?

Не последва отговор.

Валери прегледа отделението за документи. Вътре имаше карта за колеж.

— Сюзън Рийдборн. Е, добре, сега поне знам името и адреса ви. Значи сте на седемнайсет? Полицията, естествено, ще отбележи факта, че сте непълнолетна. Но въпреки това, ще се ядосат много — отпрати се към телефона. — Най-напред ще се обадя на родителите ви.

Сюзън светкавично скочи и сграбчи с две ръце слушалката.

— Моля ви, не се обаждайте на баща ми! — извика тя, а в очите ѝ имаше вече неприкрит страх.

— Естествено, че ще има известни сътресения — отбеляза Валери наставнически. — Но баща ви положително няма да ви откъсне главата за малката лудория.

— Вие изобщо не познавате баща ми! — гласът на Сюзън звучеше отчаяно.

Валери вдигна рамене.

— Трябваше да мислите по-напред за това.

Момичето наведе глава. Ръцете му увиснаха безпомощно надолу.

— Трябва просто да си върша работата!... — усети съчувствие към него.

— Да, да, трябва да си вършите работата — повтори то унило.

Валери заразглежда облеклото му. Отново ѝ направи впечатление контрастът между старомодните дрехи и крехката ѝ възраст.

— Може би ще е по-добре да разговарям първо с майка ви?

— Родителите ми са разведени — прошепна Сюзън. — Изобщо не се виждам с нея. Тя живее в Калифорния. Татко не иска да се срещаме.

— Ама че работа! Този ваш баща явно е авторитарна личност! Но вие все пак сте достатъчно голяма, за да решавате сама, дали да се срещате с майка си, или не.

— Вие не познавате баща ми — повтори Сюзън. По устните ѝ премина бледа усмивка.

— Не, не го познавам. А и някак си не изпитвам особено желание да се запознавам с него.

— Той може да бъде много нежен — отбеляза девойката замислено.

„Да, естествено, у всеки човек може да се намери и нещо хубаво — дори и у най-големите тирани“ — помисли Валери.

— Така или иначе, трябва да предприемем нещо. Най-малкото — вдигна рамене, — родителите ви трябва да научат преди полицаите.

Момичето я погледна умолително.

— Може ли поне да дойдете с мен вкъщи? Във ваше присъствие баща ми няма да се сърди толкова. Поне ще се постарае да не избухва. А след като си заминете, вече ще е преглътнал фактите и ще му мине по-лесно.

— Вижте какво, моето момиче, не мога ей така да нарежа работата си и да тичам да ви помирявам с баща ви, понеже бил избухлив. Не, скъпа, вече ви казах, че е трябвало да мислите за тези неща предварително.

— Никога повече няма да крада!

— Това е най-малкото, което можете да направите за собственото си бъдеще — сухо отбеляза Валери.

Все пак, искреното разкажание на момичето я трогна. Освен това, изпитваше някакво любопитство да зърне това „чудовище“ — баща ѝ. Хвърли поглед към часовника. Наближаваше обедната почивка. Нямахше да е проблем да излезе за малко.

— Добре, елате! — стана и отвори вратата. — Ще идем да хапнем по нещо и след това ще ви придружа до вкъщи.

Сюзън въздъхна облекчено. Изглеждаше толкова млада и невинна.

— О, благодаря ви! Така сте уверена и спокойна! Намирам, че сте направо страхотна! Може ли да станем приятелки?

Валери се замисли. „Какво да ѝ отговоря? Има ли смисъл да се сприятелявам с една крадла?“ Но в гласа на девойката имаше толкова искреност и копнеж за близост, че щеше да се чувства виновна, ако ѝ откажеше.

— Добре — отвърна ѝ усмихнато. — Хайде сега да ядем, малка ми приятелко!

Влязоха в едно бистро на петдесет и девета улица. Сюзън си поръча кекс, а Валери — салата.

— Всъщност, баща ти с какво се занимава?

— Той е археолог.

— Ама че скука!

— Татко много обича професията си. Внушил си е, че старите култури оживяват в известна степен, когато някой ги изучава и говори на другите за тях.

— Да не би и ти да искаш да следваш археология?

Сюзън вдигна рамене.

— Не мисля, че татко ще ми позволи. Археология следват обикновено момчетата. Жените са малко. А татко иска да ме опази от разните там закачки...

— Господи! — Валери вдигна драматично ръце. — Какво си мисли той? Ти си на седемнайсет и е съвсем естествено да изпитваш интерес към другия пол.

Девойката поклати глава.

— Мнението на татко е малко по-различно. Ако един ден се омъжа, според него трябва да съм девствена.

— А бе, този твой баща, да не би да е женомразец?

— Може би. Не знам. Когато навремето майка ми го напусна, той го преживя много тежко...

— Аха, и затова не иска да причинява нещо подобно на бъдещия ти съпруг! — отбеляза Валери ядосано. — Ако не познаваш никой друг, ще нямаш база за сравнение, а това значи, че ще бъдеш върна на мъжа си. Брей, че хитрец!

Сюзън се засмя.

— Да, ама аз вече имам някои преживявания. Татко, естествено, не знае нищо. Домашната ни помощница имаше приятел. Когато веднъж стоеше в нейната стая и я чакаше, аз минах оттам. Той беше много мил... — тя се усмихна многозначително. — Казва се Били. На следващия ден Елен скъса с него. Жалко наистина! Бих искала по-често да го срещам. Беше толкова вълнуващо!

— Ама ти си една завършена малка лъжкиня!

Сюзън повъртя из ръцете си чашата с кола.

— Човек трябва да си помага сам — заключи философски.

Съвсем не приличаше на безпомощното същество, което я гледаше толкова отчаяно преди двайсетина минути. Валери се ядоса. Реши, че е направила грешка, като се съгласи да я придружи до вкъщи. „Явно баща ѝ си има своите основания за методите, с които възпитава дъщеря си.“

— Хайде, трябва да вървим! За разлика от някои други, аз все пак съм на работа.

Момичето покорно стана и в очите ѝ отново се появи страх.

— Баща ти вкъщи ли е?

То кимна.

— Работи върху новата си книга.

Валери спря едно такси. Оказа се, че Сюзън живее през три пресечки. Вече ѝ се искаше да остави колкото се може по-скоро тази история зад гърба си.

Колата спря пред внушителна сграда. На входа имаше портиер, който ги въведе в обширно и добре поддържано преддверие.

— Хей, Джими, баща ми горе ли е? — попита го Сюзън.

Той кимна. Проследи с поглед Валери, докато влезе в асансьора. „Ама че хубавица — рече си със завист. — Такъв сухар като Пол Рийдборн изобщо не може да оцени подобна красота. Може би е приятелка на дъщеря му? Ама Сюзън изобщо няма приятели. Бедничката. Той постоянно ѝ се кара. Да му се скъса сърцето на човек! Затворил я е в кулата от слонова кост и я насилва единствено да учи. И естествено — никакво, дори и най-малко развлечение“.

След като двете жени изчезнаха от погледа му, портиерът прогони нерадостните мисли и потъна отново във вестника си.

Пол Рийдборн живееше на петия етаж. Валери затаи дъх, когато влязоха в огромния апартамент. Всичко тук беше страхотно луксозно и сигурно струваше цяло състояние. Това, че човек може да спечели толкова пари само с писане на археологически трудове, беше цяло откритие за нея.

Отвори им млада жена с бяла престилка.

— О, това сте вие, мис Сюзън! Най-после! Баща ви от един час пита за вас.

— Той в кабинета си ли е?

Жената кимна.

— Ще го помолиш ли да дойде за малко в моята стая? Мисис...

— Валери Симпсън.

— Да, благодаря! Мисис Валери Симпсън желае да говори с него.

Камериерката ѝ хвърли любопитен поглед.

— Ела, Валери — Сюзън я хвана за ръката и я поведе по коридора. — Искаш ли нещо за пиене?

— Едно кафе.

— Добре. Елен, донесете ни по едно кафе, моля!

„Тази Сюзън непрекъснато ми сервира изненади — помисли си Валери. — В толкова различни роли се представи! Каква е всъщност — малката и безпомощна дъщеря на известен учен, расла в изолация и непознаваща живота, или крадлата от щанда за козметика, която за удоволствие прелъстява приятеля на домашната прислужница?“

Влязоха в просторно помещение. Тук отново ѝ секна дъхът. Две от стените бяха остъклени. Човек можеше да се наслади на панорамата на Ню Йорк. Навсякъде имаше тропически растения в големи декоративни саксии. В средата на стаята бе поставен роял.

Обзавеждането беше супермодерно. Отначало Валери се поколеба дали да седне на екстравагантния диван във форма на човешка ръка, но след това установи, че е изключително удобен.

Скоро пристигна Елен с кафето.

— Баща ви ще дойде след малко, мис Сюзън.

— Благодаря, Елен!

В думите ѝ Валери долови известна нервност.

Самата тя усети непонятно вълнение. „Що за човек ще е той, след като обгражда дъщеря си с такъв фантастичен лукс, а в същото време я лишава от елементарни неща, като например онова злополучно червило за деветдесет цента?“

Посочи към рояла.

— Да не би между другото да се готвиш и за пианистка?

Сюзън се засмя.

— Не, за щастие. Господ ме е лишил от всякаква музикална дарба.

Валери вдигна учудено вежди.

— Но защо тогава ти е този роял?

Момичето вдигна рамене смутено.

— Ами... веднъж на шега казах на баща ми, че искам да уча пиано. На следващия ден той ангажира най-добрия учител, който можеше да се наеме в момента, и купи рояла. Между другото това е истински „Бехщайн“ и хич не е евтин.

— Да, това се вижда и с просто око.

Не може да се каже, че Пол Рийдборн е стиснат по отношение на дъщеря си. „Но защо тогава са тези дрехи — напълно в разрез с модата, а и при това доста непрактични.“

Сюзън като че ли прочете мислите ѝ.

— Ако аз си пожелаю нещо, татко ми го купува веднага. Но що се отнася до облекло, козметика или бижута, обаче, не мога да го придумам да ми подари и най-малкото нещо. Винаги трябва да нося тези отвратителни рокли. Смята, че момчетата имат лоши помисли, когато видят модерно облечено момиче.

— Ясно! Още един вариант на приказката за заключената принцеса.

Девојката вдигна безпомощно рамене.

— Не бих могла да го кажа по-точно.

Стъпките откъм коридора прекъснаха разговора им. Вратата се отвори и в стаята влезе Пол Рийдборн. Валери ококори очи и затаи дъх...

— Добър ден! — той се запъти насреща ѝ и ѝ подаде ръка.

По угълчетата на устните му играеше лека усмивка. За миг двамата се гледаха изпитателно. След това ѝ рече любезно.

— Дъщеря ми е помолила Елен да ми предаде, че желаете да разговаряме.

Чак сега Валери си възвърна самообладанието.

— Да, искам да говоря с вас.

Пол Рийдборн седна в едно кресло, кръстоса ръце пред гърдите си и я загледа въпросително.

Първоначалната ѝ изненада попремина. Беше си изградила някаква представа за бащата на Сюзън, а личността му драстично не съвпаднаше с нея.

Беше около четирийсетте, с посребрени слепоочия, които го правеха по-интригуващ.

Изглеждаше дяволски добре — висок, слаб, с тъмни коси. Очите му имаха онова леко иронично изражение, което веднага издава интелигентността у мъжете. Лицето му беше тясно и аристократично.

„Като английски лорд — мина ѝ през главата. — Изобщо не е старият сухар, какъвто си представях.“

— Мистър Рийдборн — Валери си пое дълбоко въздух и отпи една глътка от кафето, за да събере мислите си. — Аз съм детектив от магазин „Блумингдейл“.

Очите на Пол Рийдборн се свиха и се превърнаха в две цепки върху лицето му. Наведе се напред и се втренчи в нея. Заприлича ѝ на хищник, малко преди да сграбчи жертвата си. Все още не поглеждаше към Сюзън. Бедното момиче не смееше да вдигне глава.

— И какво искате от мен? — гласът му беше леденостуден.

— Хванах дъщеря ви в момента, когато искаше да открадне едно червило от щанда за козметика.

— Червило ли?! — прозвуча като удар с камшик.

Сюзън сякаш се стопи в креслото.

— Дъщеря ми не се нуждае от червила! Това е някакво недоразумение!

Въпросът беше ясен за Пол Рийдборн. За него не бяха нужни никакви коментари повече.

Валери усети, как у нея се надига гняв. „Какво си въобразява той, в края на краищата!? Да не иска да каже, че щом сам не е видял, значи изобщо не се е случило? Сигурно, за него животът на дъщеря му е само това, което може да се съвмести със собствения му ограничен светоглед.“

— За съжаление, това е вярно, мистър Рийдборн — продължи сухо тя. — Не можете просто да отричате някои неща само, защото те не ви харесват.

Пол Рийдборн поклати глава.

— Съжалявам, мис... ъъ...

— Симпсън.

— И така, мисис Симпсън, изглежда вие сте се заблудила. Моята дъщеря не краде! — вдигна изразително вежди. — Тя не краде дори червила — произнесе последната дума, сякаш се отнасяше за гущер, полазил в кревата му.

— Не е ли най-добре да попитате самата нея, мистър Рийдборн?

За пръв път ученият погледна към девойката. Нямаше вид, да се интересува особено от нейната изповед.

— Е, Сюзън, какво ще кажеш по въпроса?

Бузите ѝ пламнаха.

— Вярно е, татко... — промълви едва-едва, без да отделя поглед от земята.

— Вярно ли? — сякаш някой беше зашлевил плесница на Пол Рийдборн.

Явно му бяха необходими големи усилия, за да се овладее. Стисна в юмруци бледите си, добре поддържани ръце, скочи от креслото и се спусна към нея.

„Тоя да не вземе да я удари!“ — ужаси се Валери за момент.

— Не звучи особено приятно, мистър Рийдборн — обади се тя, за да внесе някакво спокойствие в ситуацията. — Но все пак, не е настъпил краят на света. Сюзън си призна всичко и обеща, че този инцидент никога вече...

— Инцидент ли? И вие наричате това инцидент? — прекъсна я Пол Рийдборн.

От внушителната му фасада не беше останало почти нищо.

— Дъщеря ми — крадла! Просто не мога да повярвам!

След известно време на лицето му се появи обичайната маска.

„Колко ли е трябвало да работи върху себе си, за да добие това изражение?“ — мина през главата на Валери.

— Е, мистър Рийдборн, както вече казах, не е настъпил краят на света. Знам, че не трябва да говоря така — махна с ръка, — все пак трябва да защитавам интересите на работодателя си. Но напоследък като че ли повече започнаха да ме вълнуват човешките съдби, прозираци зад едно такова провинение като кражбата. А що се отнася до случая със Сюзън — лицето ѝ се изопна от напрежение, — трябва да ви кажа, че вие тълкувате нещата съвършено погрешно. И това се дължи най-вече на вашето възпитание. Тя вече съвсем не е дете, а млада жена, която има право...

Лицето на Пол Рийдборн се вкамени. Досега беше слушал спокойно, но изведнъж скочи от креслото си и изкрещя:

— Как смеете да ми говорите, че не съм възпитал детето си правилно! — гласът му трепереше от гняв. — Че вие самата, да не би да сте възпитала някого правилно!

Стисна устни и продължи малко по-кротко:

— Впрочем, такива са всички жени — могат да ти държат прочувствени речи за възпитание и не знам какво си, но ако се наложи да направят нещо...

— Татко, престани! — извика Сюзън, която до този момент бе седяла безмълвно в креслото.

Пол Рийдборн обаче не се съобрази с реакцията ѝ. Изглеждаше като изригващ вулкан.

— Също като жена ми! Постоянно ми натякваше за възпитанието на Сюзън! И какво направи след всичко това? Избяга с някакъв любовник! Това беше финалът на трагедията.

Седна отново и потърка челото си с ръка.

— Извинете ме, моля ви! Обикновено не губя самоконтрол. Но сега ми дойде твърде много. Дъщеря ми... дъщеря ми била крадла! Просто не знам, как ще го преживея! — поклати глава. — Това идва да покаже, че не съм бил достатъчно строг с нея. Но отсега нататък...

— Мистър Рийдборн! — Валери бе забелязала страх в очите на момичето и побърза да го прекъсне. — Мисля, че няма особен смисъл да бъдете по-строг с нея. Напротив — трябва да ѝ дадете свобода. Да я

оставите да се развива нормално. Едно младо момиче се нуждае от червило. Това е разбираемо от само себе си.

— Какво искате да ми внушите? — Пол Рийдборн отново беше възвърнал самообладанието си и в гласа му се появи леденостуденият оттенък. — Дали дъщеря ми се нуждае от червило или не, ще реша аз! Да не си въобразявате, че ще допусна Сюзън да стане като жена ми — да мисли само за тъпите си удоволствия?

„За втори път намесва жена си — отбеляза мислено Валери. — Но нали е разведен? Явно все още не се е разделил с чувството си за собственост върху нея. И освен това, без съмнение, още я обича, защото иначе щеше да каже бившата ми жена.“

Продължи да го убеждава още известно време. Той от своя страна твърдеше, че всичко, което вършел било за доброто на дъщеря му. Междувременно Валери непрекъснато се питаше, защо ли се ангажира толкова с този случай?

Накрая стана и ядосано заяви:

— Остава да оформим документите по инцидента, мистър Рийдборн. Наминете, ако ви е удобно, утре в моя кабинет. Нуждая се от подписа ви.

— Ще дойда — обеща й. — Довиждане, мис Симпсън!

— Довиждане, мистър Рийдборн. Довиждане, Сюзън.

И без да каже нито дума повече, напусна разкошния апартамент.

Когато се върна в „Блумингдейл“, обедната почивка отдавна беше свършила. Влезе в кабинета си и седна зад бюрото. След малко се появи Алек.

— Здравсти, Валери, къде се губиш? Искан да те покана на обяд, но ти вече беше изчезнала.

— Отскочих до едно място по работа.

— По работа ли? — гласът му беше изпълнен със съмнение. — Сигурно е бил много интригуващ — хвърли изпитателен поглед върху фризура й.

Валери започна да се нервира.

— Какво искаш да кажеш? Кой е бил интригуващ?

— Ами твоят приятел, дето сте вършили работа с него.

— Алек, ти май наистина започваш да откачаш!

Той заобиколи бюрото ѝ и започна да я гали по врата. Подобни нежности по принцип ѝ бяха много приятни, но сега го отблъсна.

— Остави ме, моля те!

— Но защо си толкова напрегната, скъпа? Да не сте се скарали?

— Алек! Престани, ако обичаш, с тъпите си шегички! Хванах едно седемнайсетгодишно момиче да краде. И понеже я беше много страх от баща ѝ, отидох с нея до дома ѝ, за да доизгладя работата — въздъхна. — Сигурно съм се побъркала, щом жертвам свободното си време за такива глупости, но просто не можах да ѝ откажа!

— Хубава ли беше поне? — интересува се Алек.

— Кой?

— Че как кой? Малката крадла, естествено. Какво става с теб, Валери? Май не можеш да се концентрираш? Отдавна не съм те виждал такава. Я не го вземай толкова навътре! — хвана ѝ съчувствено ръката.

Тя го погледна замислено.

— Не знам — отговори му след малка пауза. — Наистина съм доста изнервена. Може би е от времето.

— Сигурна ли си, че причината не е някое същество от мъжки пол?

За момент пред очите ѝ се мярна лицето на Пол Рийдборн.

— Не! — рече рязко.

„Защо ли трябваше да обръщам толкова внимание на досадния и твърдоглав тип с неговото подчертано пренебрежение към жените? И все пак, имаше нещо особено в личността на Пол Рийдборн — нещо, което трудно би могло да се обясни. Той излъчваше някаква енергия, която успя да ме изкара от релсите. Въпреки цялата му скованост и затвореност, този мъж е много привлекателен...“

Алек разроши гальовно русите ѝ къдрици.

— Защо фризура ти е в такава състояние?

— Защото навън духа вятър. Освен това, тичах — Валери стана. — Ей сега ще се среща и ще се гримирам, за да не те дразня толкова — добави саркастично.

— Ама ти си страхотна с тая лъвска грива! — отбеляза въодушевено той. — Много обичам жени, които изглеждат естествено.

— А, значи трябва да зарежа прическата си и изобщо да не се занимавам с нея, така ли?

— Не исках да кажа точно това... Но помисли си, например, за нашата скъпа Аманда. При нея всяко косъмче си е на едно и също място всеки ден, откакто я познавам. Понякога изпитвам огромно желание да ида при нея и да я разроша.

Алек се позамисли и заключи:

— Просто ѝ липсва един мъж в леглото.

— Според теб сексът е лек за всички болести.

— Че защо, не е ли? Забелязал съм, че жените се променят до неузнаваемост, ако бъдат истински обичани. Тогава в очите им се появява особен блясък... — сбърчи чело и се вгледа внимателно в нея. — Ако трябва да бъда искрен, ще ти кажа, че и у теб не съм наблюдавал такъв блясък от дълго време. Даже бих казал, че от ден на ден ти придобиваш скованото държание и изкуствените маниери на Аманда. Скъпа, моята диагноза е, че ти липсва мъж!

— Хайде, стига вече! — Валери стана от стола и се запъти към вратата.

В този момент от репродуктора прозвуча глас: „Мис Симпсън, мис Симпсън, моля на щанда за спортни стоки! Мис Симпсън, моля да отидете на щанда за спортни стоки!“

— Можеха да ми се обадят и по телефона — измърмори тя. — Мразя тези повиквания по уредбата!

— Да не би нещо да е станало на щанда за спортни стоки?

— Сега ще видя — приглади набързо прическата си и излезе.

Когато минаваше през стаята на секретарката, Аманда възкликна учудено:

— Ама ти си била в кабинета си? А аз те търсих къде ли не!

Видя Алек да се изнизва след нея и добави:

— А, ясно! Добре, че не влязох, защото ще кажете, че нарочно ви преча.

— Не е това, което си мислиш, Аманда — Валери се опита да протестира.

— Ти по-добре върви към спортните стоки — ухили се Алек. — А аз ще изясня някои работи на Аманда.

Тя му хвърли свиреп поглед. Нямахше нито време, нито настроение да се разправя с него.

Продавачът от щанда за спортни стоки я пресрещна.

— А, ето ви и вас, мис Симпсън, тъкмо ви търсехме.

— Какво се е случило?

Заведе я до едно момченце на около десет години, което седеше намусено на стола до касата.

— Да не сте го хванали да краде?

— Не, но вече няколко дни постоянно се мотае наоколо.

— Не съм чувала това да е забранено — загледа изпитателно детето.

То отвърна предизвикателно на погледа ѝ, след което се загледа към рафта, където бяха наредени няколко разноцветни палатки. Една беше разпъната на пода за реклама. Имаше нещо особено в очите му.

— Може би трябва да се свържете с родителите му — обади се продавачът. — Изглежда ми доста странно.

— Това все още нищо не значи — прекъсна го Валери.

— Ще ми кажеш ли името си? — обърна се към момчето.

— Марк Стивънс — отговори тихо то. — Не съм направил нищо!

— Разбира се, Марк. Ще ми обясниш ли обаче, какво правиш всеки ден тук?

Малкият отново погледна палатката. Валери стана и се запъти към нея.

— Един момент, моля.

Момчето скочи, настигна я и я дръпна за ръкава.

— Не, моля ви, госпожице! Нали искахте да знаете, какво правя тук?

— И какво правиш тук?

Марк въздъхна и наведе глава.

— Ами аз... срещам се тук с една приятелка.

— А къде е приятелката ти? — засмя се Валери.

С крайчеца на окото си забеляза, че в палатката нещо се движеше.

— Тя... тя още не е дошла. Но сигурно ще дойде всеки момент, госпожице! Може да не са я пуснали родителите ѝ — отново я хвана за ръкава. — Госпожице, вие някога била ли сте влюбена?

— Какво искаш да кажеш, момче?

Валери се запъти решително към палатката. С рязко движение дръпна ципа на входа и без малко не избухна в смях от гледката, която се откри пред очите ѝ.

Вътре лежаха младеж и девойка, които явно току-що се бяха любили. Момичето се стресна и замига уплашено при нейното нахлуване. Младежът обаче, като че ли не се впечатли много. Стана спокойно и вдигна ципа на панталона си.

— Мисля, че не сте избрали най-подходящото място — натърти Валери, ядосана от наглото му поведение.

Той се поклони леко и каза с насмешка:

— Използвам случая да благодаря за гостоприемството на вашия магазин. Що се отнася до палатката — бих я препоръчал горещо на всеки. Нямате представа, колко е удобно вътре!

— Какво си позволявате, по дяволите! — развика се продавачът от щанда.

— Ами просто пробвахме палатката. Много е хубава, както вече казах — ухили се младежът.

— Това е нечувано! — изхриптя магазинерът.

В този момент погледът му попадна върху момичето, което тъкмо си обуваше бикините.

— Мисля, че първо трябва да се облечете — каза хладно Валери. — А после ще си поговорим. Трябва да ви е ясно, че поведението ви ще има последствия!

— Че какво толкова сме направили?

— Държите се неприлично на публично място. И то не къде да е, а в нашия магазин. Клиентите ни биха били скандализирани, ако ви видят.

— Но братчето ми нали обикаляше наоколо и внимаваше да не би някой...?

— Сега всичко е ясно. Братчето ви е малкият Марк Стивънс, нали? Кажете, не ви ли е срам, мистър Стивънс, да го въвличате в мръсните си игрички?

— Дейността му е добре заплатена — обади се момичето, което най-после бе успяло да облече тениската си.

— Моля ви, мис, не глобявайте брат ми и приятелката му! — обади се Марк. — Да не би любовта да е някакво престъпление?

Валери не можа да сдържи усмивката си.

— Съвсем прав си, малкият. Добре, сега изчезвайте! И да не съм ви видяла повече тук, освен ако решите да пазарувате нещо!

— Благодаря ви, мис! — момчето хвана брат си за ръката. — Да вървим, Джо, достатъчно се забавлява. Време е да си гледаш работата!

Двамата се запътиха към изхода на отделението за спортни стоки. След тях шляпаше момичето със сандалите си на бос крак.

Валери побутна ококорения продавач.

— Хайде, Ричард, слез на земята най-последно! Да не би да виждаш за пръв път гола жена?

— Виждал съм, ама не и с такива хубави бедра! И не в палатка!

— Е, тогава може да се каже, че днес си преживял нещо вълнуващо. Бих те посъветвала занапред да се оглеждаш малко по-внимателно около щанда си!

— Разбира се, мис Симпсън — Ричард въздъхна, а после се разсмя. — Ама идеята им си я бива, а?

— Идеята е страхотна, разбира се, но само не и в нашия магазин — отвърна Валери.

III

На следващия ден в кабинета ѝ влезе Сюзън Рийдборн.

— Дойдох да те видя — рече тя. — Татко замина за своя колеж и аз съм малко по-свободна. Всъщност, той ми забрани да напускам апартамента без придружител. Ти страшно му се хареса — добави с блеснали очи.

— Тъй ли? Не мога да повярвам.

— Точно така — въодушеви се момичето. — Почти през цялата вечер говори само за теб — погледна я с любопитство. — А той харесва ли ти? Повечето жени много си падат по него.

— Сюзън!

— Добре, значи ти харесва. Иначе нямаше да реагираш по този начин.

— Хей, не мислиш ли, че се забъркваш, където не ти е работа?

— Нали сме приятелки — възрази спокойно Сюзън. — Това според мен значи, че трябва да сме откровени една с друга.

— Ами ако аз не съм откровена с теб?

— Я си помисли за момент, колко ще е добре, ако ти се ожениш за баща ми. Той е фрашкан с мангизи! Ще можеш да зарежеш работата и по цял ден да си гледаш удоволствията. Ще може да си правиш постоянно пътешествия в най-екзотичните страни, ще можеш да обикаляш целия...

— Хайде, стига фантазии!

— Какво, какво стига — откъм вратата долетя мъжки глас. — Извинявай, Валери, че се намъкнах така, ама ти изобщо не чуваш, когато се почука.

— Съмнявам се, да си чукал, Алек.

Веднага забеляза погледа, с който Сюзън измери Алек от главата до петите. Изглежда ѝ хареса, защото в очите ѝ заиграха лукави пламъчета.

— Здравсти, аз съм приятелка на Валери. А вие кой сте?

Той се ухили.

— Ами, и аз съм неин приятел.

— А, така значи — рече разочарована девойката. После се обърна към Валери.

— Защо не ми каза вчера, че си имаш приятел?

— Защото не мисля, че това те касае.

— Ама ти се държиш много нелюбезно! — отбеляза Алек.

Разглеждаше Сюзън като истински познавач. Широкият ѝ пуловер не можеше да скрие от него белезите на процъфтяващата ѝ женственост.

— Хей, Валери, не сме се уговаряли така! Защо криеш приятелките си от мен? Това просто не е честно!

— Алек, остави ни на мира, ако обичаш!

— Защо, нали не ви преча?

— Откъде знаеш, че не ни пречиш?

Валери се обърна демонстративно към Сюзън.

— Защо идваш сама? Нали знаеш, че баща ти трябва да дойде и да уреди акта за глобата. Ти си още непълнолетна.

Тя трепна. Валери веднага съжали за думите си. Явно, момичето не искаше Алек да разбере, че е обвиняема.

— Какво ще кажете, ако идем да хапнем нещо заедно — разреши напрежението Алек. — Така и така, е време за обяд. Обзалагам се, че сте гладни. Хайде, аз черпя!

— Страшно си любезен, Алек — Валери се помъчи да позаглади конфузната ситуация.

Сюзън веднага скочи. Червенината от лицето ѝ започна да избледнява. Погледна въодушевено към Алек.

— Наистина, много любезно от ваша страна! — той се засмя: — Дума да не става. За две толкова хубави жени като вас съм готов на какво ли не!

— Стар сладострастник! — измърмори Валери. — Недей да пускаш мухи в главата на момичето!

— Да, знам, че съм още непълнолетна — засмя се Сюзън, — все ще се намери някой да ми го напомни.

Валери се замисли, дали да се противи повече и накрая реши, че няма смисъл.

— Добре, признавам си, че не се държах много добре. Нека да заключим примирие.

Подаде ръка на Сюзън.

— Аз съм виновна — засмя се тя. — Моля те, забрави, какво ти надрънках за баща ми и...

— Забравено е!

— Ако сте привършили с обясненията, можем да вървим — обади се нетърпеливо Алек. — Иначе ще се наложи да отложим мероприятияето за утре.

Излязоха от магазина през служебния вход и се запътиха към близкото кафене. По време на обяда Сюзън направо грееше. Веднага започна да флиртува с Алек. Валери започна да се притеснява. „Какво ще каже Пол Рийдборн, ако може да ги види в този момент? Но какво ме касае, в края на краищата, Пол Рийдборн! Какво ме касае и това момиче? Нека да прави, каквото си иска, няма да му ставам бавачка я! Това да ми е за урок, когато следващия път хвана някого да краде — мислеше си ядосано. — Няма никаква полза да влизаш в положението на някого и да му правиш услуги. Това носи само неприятности!“

— Възнамерявам да си взема няколко почивни дни — обърна се към Алек, който оживено разговаряше с девойката.

Погледна я учудено.

— Защо така изведнъж? Изобщо не си споменавала, че се готвиш да ходиш някъде.

— Просто не съм знаела, че човек трябва да разгласява по радиото, щом реши да си вземе отпуск.

— И какво ще правиш?

— Мисля да отлетя за няколко дни до Мексико. Малко слънце ще ми се отрази добре.

— Татко има там хубава вила — обади се Сюзън. — Искаш ли да го попитам, дали можеш да живееш в нея?

— Не, благодаря. Ще отседна при едни приятели. „И освен това, не искам да чувам нищо повече за Пол Рийдборн — рече си мислено, макар да знаеше, че изобщо не е вярно. — Какво, по дяволите, става с мен? Май наистина се нуждая от почивка.“ Стана рязко.

— Трябва да се връщам в магазина! Обедната почивка отдавна свърши.

— Права си — Алек извади портфейла от джоба си и махна на келнерката.

Сбогуваха се със Сюзън и се върнаха в „Блумингдейл“.

— Какво става с теб, Валери? — попита Алек загрижено. — Никога не съм те виждал да се държиш по този начин.

— Знам, знам, ей сега ще ми предложиш вълшебната си рецепта — изгледа го подигравателно. — Сутрин секс, на обяд секс, а за вечеря — двойна доза. Само че не съм сигурна, дали това ще помогне в моя случай.

— Радостен съм поне, че вече си усвоила основните правила — установи той. — Само че аз съвсем не се шегувам. Сериозно съм обезпокоен за теб! Виждам, че нещо не е наред и искам да ти помогна да се справиш, стига да ми е по силите.

Валери се втренчи с усмивка в изразителните кафяви очи.

— Да си призная, Алек, и аз не знам, какво става с мен. Може би просто в последно време работя прекалено много. Трябва да ти кажа, че професията ми в момента ми действа много зле на нервите.

— Трябва да си починеш — Алек сложи утешително ръка на рамото ѝ.

Тя се облегна с благодарност на нея.

— Ти си цяло съкровище, скъпи!

— Известно ми е — целуна я по бузата. — Само че сега май наистина трябва да побързаме.

Валери се разочарова малко. В този момент с удоволствие би приела ласките му. „Дали да не го попитам, свободен ли е вечерта? Можем да отидем някъде, а след това... Кой знае, може да излезе вълнуваща нощ...“ Тъкмо влязоха в магазина и по високоговорителите прозвуча неприятен фалцет:

„Мистър Мейсън, мистър Мейсън, моля на щанда за спортни стоки! Мистър Мейсън, на щанда за спортни стоки!“

— Ама че скапан ден е днес! — измърмори Алек. — Ще дойдеш ли с мен или ще се прибереш в кабинета?

— Трябва да свърша малко писмена работа. Предполагам, че ще се справиш и сам.

Кимна му и се насочи към асансьора. Първо отиде при секретарката и я предизвести за спонтанно планираната си отпуска.

На следващия ден щеше да лети за Мексико. Зарадва се, че най-после ще има възможност да избяга от ежедневието и да си почине истински. Имаше върху бюрото си още няколко документа, които трябваше да прегледа до вечерта и веднага се зае с тях.

Алек седеше върху бюрото на Аманда, без да обръща внимание на възмутените ѝ погледи. Когато Валери влезе, за да остави папката с документи, той подхвърли нехайно:

— Нашата скъпа Валери ще ни липсва страхотно през следващите дни, нали, Аманда? Май, че ти ще трябва да поемеш крадлите, които са толкова хитри, че завират разни неща из най-интимните кътчета на облеклото си.

— Това не е мое задължение! — отвърна секретарката кратко. — На разположение съм само да се занимавам с кореспонденцията и да вземам пощата.

— Но скъпо мое дете — той я хвана за брадичката и я погледна в очите. — Тук всеки е на разположение за всичко!

Аманда се отдръпна с рязко движение.

— Обади се мистър Рийдборн — каза кисело на Валери. — Пита, дали си на работа. Щял да дойде след един час.

Сърцето ѝ започна да бие по-силно. „Пол Рийдборн ме е търсил?! Но историята с кражбата е вече уредена?“ Един от помощниците се беше погрижил вече да „донесе“ за инцидента на шефовете и документите по случая изведнъж се оказаха ненужни. Беше получила дискретно обаждане „от горе“ да не се занимава повече с него.

„Какво може да иска Пол Рийдборн от мен? Да не би да е намислил да прави демонстрации на сила? Но той може да реши всякакви проблеми само с едно телефонно обаждане. Едва ли. И защо, по дяволите, сърцето ми се е разтуптяло така!?“ Не я бе страх от самонадеяния и арогантен Пол Рийдборн, нито пък го харесваше. Само дето нервността ѝ пречеше да мисли трезво. Не можеше да си обясни състоянието си.

— Когато Рийдборн дойде, моля те, кажи му, че в момента съм заета, Аманда! Доведи го в кабинета поне половин час след като пристигне.

Секретарката кимна с безразличие.

— Дадено, Валери.

Алек се вгледа внимателно в колежката си.

— Че защо ще го караш да чака? Можеш да го оправиш още тук, в приемната. Нали знаеш, че великият Рийдборн е приятел с нашия шеф? Мисля, че стратегията ти не е правилна, скъпа. Като нищо ще си опариш пръстите!

— Не!

— А, да, май че има и някои други нещица в играта. Ммм... да, разбирам, искаш просто да усилиш напрежението — той се ухили. — И ще му завъртиш главата!

Валери излезе от стаята, без да каже нито дума повече. Ядоса се, че Алек толкова лесно бе прочел мислите й. „Дано Пол Рийдборн няма чак такъв богат опит.“

В следващите минути седеше като на тръни. След около час откряна вратата към приемната.

— Мис Симпсън за съжаление е заета — чу гласа на Аманда. — Ако обичате, почакайте ето тук!

— Благодаря, ще почакам.

„Значи мистър Рийдборн можел да бъде и любезен! Просто да се чуди човек.“ Помъчи се да се концентрира върху работата си, но не й се удаде. Написа няколко реда, после задраска половината, сетне отмести листите настрани и се заслуша, какво става навън. Между посетителя и Аманда обаче не се бе завързал разговор. И двамата мълчаха като риби. На петнайсетата минута Валери просто не издържа — стана и отиде в приемната.

— Къде е мистър Рийдборн?

— Той си отиде.

Валери прехапа устни.

— Мислех, че иска да разговаря с мен.

— Ако иска, отново ще дойде — отбеляза равнодушно секретарката и започна отново да чатка на пишещата си машина.

— Не мога цял ден да чакам господин Рийдборн! — рече ядосано Валери. — В края на краищата, имам си и друга работа!

— Но аз съм тук — прозвуча мъжки глас откъм вратата. — Не знаех, че ме чакате, мис Симпсън, иначе нямаше да мръдна от приемната.

— Мистър Рийдборн? — Валери се ядоса още повече на глупостта си. — Не сте ме разбрал правилно. Аз не съм ви чакала!

— Не сте ли? — развесели се той. — Според мен, точно това казахте преди малко. Заявихте, че не можете да ме чакате цял ден, и че имате друга работа. Оттук направих заключението, че сте ме чакала.

— Моля ви, мистър Рийдборн, нямам време за толкова пространни обяснения!

По аристократичните му устни пробяга усмивка. Поклони ѝ се театрално.

— Напълно съм съгласен с вас, мис Симпсън. Моето време също е скъпо. Затова най-добре ще направим, ако отидем в кабинета ви. Там можем да продължим разговора.

— Моля — Валери отвори вратата и го покани с жест. Седна зад бюрото и му посочи един от столовете.

— Заповядайте!

— Знаете ли, че сте много красива — внезапно каза Пол Рийдборн, като я гледаше внимателно.

В гласа му имаше неочаквана нежност, Валери усети, че се изчервява. Не знаеше, какво да отвърне. Искаше ѝ се да потъне в земята.

— Какво желаете, мистър Рийдборн?

Той се засмя.

— Защо толкова официално, Валери? Знам от Съюзън, че тя е намерила във ваше лице добра приятелка. Изключително съм ви благодарен за това. Съюзън много ви харесва. Просто искам да ви покажа признателността си към вас.

„Сега ще извади чековата си книжка“ — мина ѝ през главата.

— Това, което направих, не е необичайно. Наше задължение е не само наказването на един крадец, но и неговото превъзпитание. Основната ни задача, всъщност, е да предотвратяваме кражбите, а не да ги регистрираме. А що се отнася до дъщеря ви, сигурна съм, че няма да повтори постъпката си. С други думи — вдигна ръце, — просто съм изпълнявала задълженията си. Вие не сте ми задължен с никакви благодарности.

Пол Рийдборн стисна устни. Валери втренчи поглед върху повърхността на бюрото си. Не смееше да гледа по-нататък, защото тялото ѝ започваше издайнически да трепери от напрежение. С мъка запазваше самообладание.

— Валери, мога ли да ви поканя да вечеряме заедно довечера?

— За съжаление, мистър Рийдборн — отговори му механично, — за довечера имам една уговорка.

„Уговорката“ не направи особено впечатление на събеседника ѝ.

— А какво ще кажете за утре вечер?

— Съжалявам, мистър Рийдборн, нямам време! Стана от стола, за да му покаже, че „аудиенцията“ е приключила...

Пол Рийдборн обаче не мислеше така.

— Ще поговоря с вашия шеф — рече той замислено, — така можем да се видим утре по обяд.

— Мистър Рийдборн. Нямам време, направо ви го заявявам...

— Какво значи това, Валери? — тонът му се промени и в него се доловиха умолителни нотки. — Каня ви на вечеря, а вие ми отказвате. Посочете поне някаква причина!

— Трябва ли наистина да ви кажа някаква причина — устните ѝ трепереха от гняв. — Не виждам никаква причина, поради която да ви се извинявам, ако не желая да вечерям с вас!

— Ау значи не желаете. Това звучи по-определено. И защо не желаете?

— Досега не съм ли дала да се разбере, защо!

— Не — Пол Рийдборн се засмя сухо. — Но жените понякога имат своя собствена логика и ние от мъжкото съсловие трябва да се съобразяваме с нея.

Валери едва се сдържаше, за да не избухне. „Ама че самонадеян тип! Мисли си, че щом изглежда добре и има пари, всички жени трябва непременно да припаднат в ръцете му!“

— Ще ви помоля да си вървите, мистър Рийдборн! Времето ми е ограничено!

— Това вече го споменахте, мис Симпсън — той стана, приближи се и я хвана за ръката. Валери се отдръпна, сякаш се бе докоснала до нагорещено желязо.

— Защо ме отблъсквате, скъпа Валери?

— Не съм ви „скъпа Валери“! И понеже май нямате намерение да напуснете кабинета ми, ще се наложи да ви изхвърля оттук!

Очите му се свиха и станаха като две цепки върху лицето.

— На ваше място не бих направил такова нещо, Валери. Можете да си навлечете гнева на шефа си.

— Изобщо не ми пука!

— Възхищавам се на вашата смелост — отбеляза Пол Рийдборн. Гласът му ставаше все по-тих и прелъстителен.

— Разбира се, казах го на шега. Никога не бих си позволил да действам по този начин. И така — ще вечеряте ли с мен?

— Не! — очите, ѝ блестяха от гняв.

— Жалко — той вдигна рамене. — Значи трябва да опитам да ви убедя по някой друг начин, да се опознаем по-отблизо.

Вгледа се замислено в очите ѝ.

— Да — промърмори сякаш на себе си. — Жените понякога са склонни по-скоро да показват съчувствие... Дали и при вас е така?

Валери не разбра думите му. Чувстваше се неловко в негово присъствие. Този мъж предизвикваше невероятно напрежение у нея и то ѝ беше почти непоносимо.

За щастие, не се оказа необходимо да го подканя повече. След едно кратко „довиждане“ той напусна кабинета.

Въздъхна облекчено.

IV

Валери стоеше на летище „Кенеди“. Току-що се беше върнала от Мексико. Почивката сред приятелите ѝ се бе оказала много приятна. За нейна изненада, мислите ѝ през това време непрекъснато се връщаха при Пол Рийдборн.

Естествено и Алек си имаше своето място в тях. Изобщо — не беше лесно просто така да се откъсне от Ню Йорк и от работата си.

Дулсие — мексиканската ѝ приятелка — се бе постарала да направи гостуването ѝ колкото се може по-забавно и приятно. Почти всяка вечер ходеха на някое парти. Въпреки това Валери установи, че скучае. Дори безкрайните, любезности на мексиканците накрая започнаха да ѝ действат на нервите. Оставяше без внимание ласкателните им комплименти.

Нощем в леглото си мислеше за Алек и за Пол Рийдборн. Не можеше да си представи други двама мъже с толкова противоположни характери. Любвеобилният и винаги усмихнат Алек контрастираше невероятно на студения и арогантен Рийдборн.

Алек никога не би могъл да бъде верен на една жена. Той се нуждаеше от авантюри и преживявания, както кактусите в пустинята се нуждаеха от парещото слънце.

„А Пол?“ При запознанството им той се бе постарал да остави впечатлението, че изобщо не може да понася жените.

„Сигурно наистина не може... — рече си Валери, докато чакаше при лентата за багажа си. — Пол е от ония високомерни господа, който презират жените. За него те не са равноправни партньори, а някакви играчки, които са длъжни да му изпълняват всички желания, и които може да захвърли в ъгъла веднага, щом му омръзнат! Нямам никакво желание да го виждам повече!“ — реши накрая и за в бъдеще си забрани изобщо да мисли за него.

Но беше наясно, че се самозаблуждава. Не бе възможно да пропъди Пол Рийдборн толкова лесно от мислите си. Беше ѝ направил прекалено силно впечатление.

Куфарът ѝ пристигна. Взе го и излезе от сградата на летището. Огледа се за такси.

„Защо в главата ми постоянно се мотае проклетият Пол Рийдборн?! Не мога ли да си представям нещо по-приятно? Какво трябва да направя, за да го забравя? Просто имам нужда да се сближа с някой мъж. Не ми харесва да съм сама. Алек, естествено, ще се е сдобил с нова изгора и ще ми разкаже всичките си преживявания с най-малки подробности, веднага щом си вляза в кабинета!“

Едно такси се приближи и спря. Тъкмо щеше да се качи в него, когато чу зад гърба си познат глас.

— Здравсти, Валери, дойдох специално, за да те взема, а ти без малко щеше да ми се измъкнеш изпод носа!

— Алек?

— Ела — той взе куфара ѝ, прегърна я през рамото и я поведе. — Моето такси чака ей там, понеже наблизко нямаше място за паркиране.

— Защо си дошъл да ме посрещнеш?

— Може би ми е домъчняло за теб.

— Стига шегички! Какво значи това?

Започна да си въобразява, че със самотата ѝ е свършено — поне за тази вечер. Но надеждите ѝ скоро се стопиха.

— Трябва да ти кажа нещо. Нещо, свързано с работата.

Валери смръщи чело.

— По работа ли? И затова си бил толкова път, за да ме вземеш от летището?

— Какво ли не бих сторил за теб — Алек се спря за момент и я целуна по върха на носа. — Ти си страхотна мадама — допълни той.

— Спести си комплиментите!

— Всички жени обичат комплименти. Но както искаш — човек винаги трябва да се съобразява с желанието на дамата.

— Какво е станало? Няма ли да ми кажеш най-после?

— Просто се опитвам да засиля интереса ти.

— Не би могъл повече.

— Открих един крадец.

— Така ли? Че нали това ти е работата? Нищо интересно.

— Почакай малко, а после ще си говорим, дали е интересно или не!

— Аз познавам ли го?

— Определено може да се каже — ухили се Алек.

— Да не е някой от колегите? Рой?

— Зарежи го Рой! Нали знаеш, че изобщо не се отбивам при спортните стоки. Като ме погледне с оня влажен поглед, преливаш от кучешка преданост, направо ми се къса сърцето. Не е лесно, човек да е хомосексуалист.

— Бих казала, че да си хетеросексуален, също не е дотам проста работа. Особено, ако ти липсва партньор.

Той и стисна ръката.

— Ако намекваш за себе си, бих казал, че лицемерничиш. Само да въртнеш опашка й около теб ще се събере цяла тълпа самци.

— Значи ми препоръчваш скок в тъмното, така ли? — умърлуши се Валери. — Не ми харесва тая работа!

— Всички факти потвърждават мнението ми. Стигнало се е дотам, че някои мъже се оставят да бъдат заловени в кражба, само и само да се доберат до твоята персона...

Тя се спря внезапно.

— Какво искаш да кажеш?

— Крадецът, когото залових си мислеше, че си на работа. Беше страшно разочарован, когато се осмелих да му предложа дилетантските си услуги.

— Какъв крадец? Кажи най-после, преди да съм те хванала за гушата!

— Пол Рийдборн.

— Пол Рийдборн? — Валери щеше да се задави. — Стига глупости!

— Не са глупости.

Алек напъха куфара й в багажника на таксито, после седнаха на задната седалка и потеглиха.

— Говоря ти сериозно!

— Да не твърдиш, че Пол Рийдборн е откраднал нещо от магазина, за да се срещне с мен?

— Ако искаш ми вярвай. Впрочем, сама ще се убедиш, понеже съм сигурен, че утре ще опита отново. Тогава вече ти ще си береш грижата.

— А ти какво направи с него?

— Нищо.

— Как така нищо?

— Ами така. След едно обаждане от най-големия шеф просто регистрирах случая и го оставих на мира.

— Че тогава какъв е проблемът? Щом по високите места искат да си играят на криеница, това си е техен проблем. Предаваме материалите на полицията и толкова.

— Никога няма да стигнат до полицията. Твоят Пол Рийдборн има връзки като въжета. Докладите просто изчезват.

— Първо, той не е „моят Пол Рийдборн“! — ядоса се Валери.

— Виж какво, когато една жена се дразни толкова много при споменаването на името на мъж, тогава е ясно, че има нещо в цялата игра. Знаеш ли, че в този момент приличаш на разярена дива котка? Ако ти беше безразличен, щеше да си спокойна... Впрочем, така си особено хубава — добави Алек след известно размишление.

— Спокойна съм!

— Ако това го наричаш спокойствие, не бих желал да присъствам, когато си наистина развълнува — иронизира я той. — В сравнение с теб изригването на вулкан ще изглежда като хладък душ!

— Какво искаш да кажеш?

— Просто споменавам факта, че си се влюбила в небезизвестния Пол Рийдборн.

— Ти наистина започваш да откачаш!

Алек хвана брадичката ѝ и я принуди да го погледне.

— Не, красавице, не съм откачил. Просто имам известен опит в отношенията с жените. Може за друго да не ме бива, но познавам от километри симптомите на влюбването.

— Алек, че аз изобщо не го познавам този Пол Рийдборн!

— Няма никакво значение, скъпа. Не си ли чувала нещо от рода на „любов от пръв поглед“?

Валери поклати глава.

— Това го пише в литературата за подрастващи. Мисля, че този път грешиш много. Изобщо не мога да понасям Пол! Мразя арогантните мъже.

Той се замисли.

— В такъв случай, работата се заплита. Имаме нещо като любов, комбинирана с омраза. Нещо като „фобофилия“.

— Алек! — на Валери ѝ дойде до гуша философстването му. — Престани да се правиш на интересен и да гониш призраци! Пол Рийдборн ми е напълно безразличен. А подозирам, че и аз на него — също.

— А какво ще кажеш за опита му за кражба? Да не мислиш, че човекът няма пари за дъвка и е решил да си я набави скришом? Нали знаеш, че ако реши, може да купи целия магазин, заедно с детективския отдел.

Тя въздъхна.

— Че кой има истинска нужда да краде?

— Добре, добре, права си. По принцип никой няма нужда. Но както и да го погледнеш Пол Рийдборн не се вписва в категорията на нашите нарушители.

— Кои нарушители имаш предвид? Да не искаш да правим сега социологическо проучване за мотивите, подтикващи към кражба? Не би могъл да определиш никаква основна причина. Всеки човек си има своя история и свои мотиви.

— Но във всеки случай има една обща схема. А при Пол Рийдборн не е така.

— Добре де, ами дъщеря му? Тя защо крадеше? — вметна Валери заядливо.

— О, не намесвай тук малката Сюзън! Бих казал, че при нея мотивите са сексуални.

— О, я престани! Защо не вземеш да измислиш нещо ново? Все едни и същи дивотии. Сюзън е откраднала червило, защото това е едно средство за разкрасяване, разпространено при жените. Тя го е желала, а баща ѝ никога не би ѝ го купил. Просто не е знаела, как да си го достави по друг начин.

Алек се усмихна.

— Отново се вижда, че не познаваш хората добре. Сюзън се нуждае от мъж, както рибата се нуждае от вода...

— Ти пък откъде можеш да знаеш?

Валери усети, как я пробожда ревност: „Защо, по дяволите, винаги, когато ми се доще да се сближа с Алек, се появява някоя друга!“

— Хайде, хайде, нали, в края на краищата, съм мъж — засмя се той. — Един мъж винаги усеща, кога на жената ѝ се иска.

— Не се ли страхуваш, че усетът ти може да ти изневери?

Той я погледна внимателно.

— Хмм... така значи... Всъщност, не ми каза нищо за почивката си в Мексико. Как изкара там? — смени внезапно темата. — Как беше времето?

— Колко добре е, че го има това време — пошегува се Валери. — То е винаги на разположение, ако човек реши да се измъкне — въздъхна. — Ти си като всички други мъже, Алек — когато нещо не ти изнася, веднага обръщаш разговора в друга посока.

— Щом го правя, значи си имам свои основания — защити се Алек.

— Тогава може би ще ми ги довериш все пак?

Той сви устни и премълча.

— Явно причината ще да е интересна!

— По дяволите и още веднъж по дяволите! Казах ти, че си имам причина да мълча!

— Аха, това е добър отговор. И разбира се, причината не е за ухото на всеки. Алек, стига с тези глупости! Ти не ми казваш, защо мълчиш, понеже сам не знаеш. И освен това, не можеш просто да си признаеш, че си отишъл твърде далече.

— Добре де, престани с тези...

Валери се засмя.

— Окей, да обсъдим времето в Мексико. Слънцето печеше страхотно, небето беше бледосиньо и навсякъде беше адска жегата...

— Стига вече! — Алек затисна ушите си с ръце. — Престани!

— Ама нали одева ме попита? — каза тя невинно.

— Не съм те карал да цитираш литературни съчинения.

Валери с усилие се сдържа да не избухне в смях, гледайки трагикомичната физиономия на колегата си. С удоволствие би се пошегувала още малко с него, но в този момент таксито спря пред входа на жилището ѝ.

— Благодаря, че ме посрещна, Алек.

— Удоволствието беше изцяло мое — отвърна ѝ галантно. — Просто бях задължен да те осведомя за последните новости в работата.

„А, значи затова“ — тя беше разочарована. Не би имала нищо против, ако Алек ѝ погостуваше. Само че по всяка вероятност някъде

другаде вече го чакаше поредната му приятелка, заела позиция в постелята.

— До утре, Алек.

Взе си багажа и се отправи към апартамента си. Като се качи горе, остави куфара на пода, отиде в хола и веднага си направи мартини. Седна в едно кресло, запали си цигара и потъна в мисли.

Изобщо нямаше желание да ходи в „Блумингдейл“. Там всеки ден приличаше на предишния. А и в случая с Пол имаше нещо тъмно. Не можеше да допусне, че на Пол Рийдборн ще му хрумне да краде, за да се срещне с нея. „Това е абсурдно. По всяка вероятност, няма нищо общо с мен. Може да се е хванал на бас или нещо подобно. Каквото и да е то, утре ще се изясни. Във всеки случай, няма да им се оставя да ме правят за смях. Не съм изпаднала чак дотам! В края на краищата, по света има и други мъже, освен Алек Мейсън и Пол Рийдборн! А между всичките — и един, който ще ми е тъкмо по сърце, и когото ще направя щастлив. Просто трябва да го намеря по някакъв начин! Само че, по какъв начин, по дяволите!?“

V

Работният ден започна отвратително. Всички крадци в Ню Йорк сякаш се бяха наговорили да подлудят детективите на „Блумингдейл“. Обажданията от щандовете следваха едно след друго.

Валери вземаше показания и слушаше с половин ухо оправданията на нарушителите.

Позвъниха от щанда за дамско облекло. Когато отиде там, натъкна се на мъж, който седеше в едно кресло и гледаше в пода.

„Пол Рийдборн!“

— Добър ден, господин Рийдборн, какво бих могла да направя за вас? — попита го приветливо.

Продавачката я загледа, учудена, откога крадците и детективите се познават лично.

— Видях този човек да прибира в чантата си пуловер, който не беше заплатил — докладва ѝ тя.

Пол Рийдборн вдигна очи. В тях имаше напрежение.

— Това е просто недоразумение, мистър Рийдборн, нали така?

Валери едва не се разсмя на обърканата му физиономия.

— Да — отвърна той, — дамата не се изрази точно, понеже аз не го прибирах в чантата си, а го крадах.

— О, разбирам — сега Валери просто не можа да се сдържи и гласно се разсмя. — Но ръководството на магазина предполагам няма да го вземе прекалено навътре. Поне във вашия случай — добави иронично.

Продавачката ококори очи. „Какво са решили пак детективите? Този тип е крадец. Трябва да бъде арестуван и предаден на полицията! Нали това им е работата!“

Интересното беше, че нарушителят мислеше по същия начин.

— Трябва да напишете доклад за този случай, мис Симпсън!

— Защо, мистър Рийдборн?

— Защото аз настоявам за това.

Валери се засмя отново:

— Добре, щом настоявате, естествено ще го направя. Значи не отричате, че сте откраднал.

— Не — поклати глава Пол.

— Тогава, елате с мен. Ще помоля колегата си да вземе показания от вас. Аз самата имам друга работа.

Това явно беше разочарован.

— Защо не се заемете сама със случая? Оставете другите неща за после?

— Добре, мистър Рийдборн — вдигна рамене Валери.

— Наричайте ме Пол.

— И така, Пол, вие спечелихте. Какво искате от мен? Любопитна съм да узная причините, които са ви подтикнали към такива безумни действия.

— Просто се опитвам да привлека вниманието ви. Съгласна ли сте днес да вечеряме заедно?

— Ще трябва да погледна в програмата си.

— О, моля ви! Нека да оставим това наддумване. В края на краищата, не мога да се правя на крадец всеки ден, само и само да се срещна с вас. Моля ви, нека да вечеряме заедно! Ще видите, че не съм чак такъв смотаняк, за какъвто ме мислите. Мога да се държа по-добре...

— Че вие зле ли се държите, мистър Рийдборн? — иронизира го тя.

— Според вас, сигурно направо съм отвратителен. Ако не беше така, щяхте да приемете поканата ми още преди седмица.

Валери затвори очи. Гласът на Пол Рийдборн и присъствието му предизвикваха у нея напрежение. Но сега това не ѝ се стори толкова неприятно, колкото при първата им среща.

— Добре, Пол, значи ще се видим довечера.

Очите му изведнъж грейнаха.

— Да, разбира се. Къде и кога? Каза му адреса си.

— Живея на десетия етаж. Но можете да позвъните отдолу.

— С удоволствие ще дойда да видя жилището ви. Дори и ако трябва да се качвам пеша!

— Няма да се наложи, има асансьор.

— И така, кога да дойда?

— В девет часа.

— А каква кухня предпочитате? Френска, италианска, гръцка, китайска? Или имате някакви специални желаниа?

— Оставям на вас да решите. Можем да изядем по един хамбургер някъде.

— Американски? Не, стомахът ми просто няма да го понесе — пошегува се Пол, — аз съм изтънчен гастроном.

— Тогава вие решете, кой да бъде ресторантът — Валери говореше с колкото се може по-безразличен тон.

„Само да не си помисли, че щом съм приела поканата, вече съм негова!“

Едва дочака вечерта. За пръв път от много седмици се чувстваше толкова жизнена. „Какво ли ще ми донесат следващите часове?...“

Десет минути преди девет на вратата ѝ се позвъни. Нарочно изчака малко, преди да отиде до домофона.

— Кой е?

— Аз съм, Пол.

— О, Пол, колко мило, че дойдохте!

От слушалката се чу покашляне.

— Да не би да си мислехте, че няма да дойда?

Валери се смути. „Добре, че не ме вижда.“

— Валери... Какво безумство още трябва да направя, за да почувствате, че аз...

— Какво вие?

— Че искам да си създам връзка с вас... По дяволите, трудно ми е да го кажа!

— Изглеждате като английски джентълмен, а ругаете като каруцар.

— Валери, моля ви...

Тя се засмя беззвучно. Доставяше ѝ удоволствие представата, как този мъж с иначе безупречно самообладание сега се мята като риба, хваната на въдица.

— Какво искате, Пол?

— Защо трябва да разговаряме по тази проклета уредба? Мога да дойда горе в апартамента ви. Просто не е в стила ми да вися като

глупак на входа и да се обяснявам по домофона. Моля ви, отворете вратата, за да мога да вляза!

— Аз ще сляза, Пол.

— Но аз мога да се кача. Не съм свикнал...

— ... да стоите като глупак на входа и да чакате. Знам, но невинаги човек успява да върши само това, на което е свикнал.

— Ще ви чакам — рече Пол примирено.

Валери отиде в спалнята, застана пред огледалото и започна да си черви устните. Огледа критично отражението си. Оправи малко деколтето на роклята, прибра няколко кичура от русата коса зад ушите си и накрая реши, че само най-злонамерените ѝ врагове не биха признали, че е красива като картинка.

Остана няколко секунди с червилото в ръка. Замисли се за първата им среща с Пол Рийдборн в дома му. Тогава от него се излъчваше единствено студенина и арогантност. Сега като че ли беше станал друг — по-приятелски настроен, по-открит и по-лесно нараним. Вероятно притежаваше и особено чувство за хумор, понеже иначе не можеше да си обясни налудничавата идея да краде от магазина, за да има възможност да я покани на вечеря.

Засмя се.

„Наистина трябва да си малко откачен, за, да се решиш да се правиш на крадец, за да привлечеш вниманието на някоя жена!“

Спомни си горчивината, с която ѝ бе говорил за бившата си съпруга. Испита несигурност. „Това не е веселякът Алек с неговата вечна идея фикс. Какво е отношението на Пол Рийдборн към жените? От държанието му напоследък може да се заключи, че той държи много на мен. Поведението му е като на влюбен...“

Усети, как я обзема странна възбуда. „Сигурно е хубаво да си в прегръдките му и да усещаш тези красиво изваяни устни...“ Не ѝ беше за пръв път да флиртува с мъж. Сега обаче беше по-различно.

Студеният като лед и вгълбен в себе си учен бе слязъл от кулата на високия си интелект, за да ѝ даде да разбере, че се интересува от нея. Нещо повече — сега стоеше отвън на пътната врата като вярно куче и я чакаше.

Усмихна се триумфиращо. Навлече якето си и хвърли поглед към часовника. „Дали ме чака още? Дали вече е разбрал, че вселената не се върти около мистър Пол Рийдборн?“

Запали си цигара и вдиша дълбоко дима. Това, което усещаше в момента беше чувството за власт. Пол я беше унизил с високомерието си и сега трябваше да си получи заслуженото.

Почака още две минути, после загаси цигарата и излезе. Той се разхождаше бавно напред-назад покрай сградата. Като я видя, очите му светнаха. Но в тях имаше и раздразнение. Във всеки случай, не каза нищо за забавянето ѝ.

Посочи ѝ едно чакащо такси.

— Колко добре е, че Ню Йорк има такъв богат нощен живот! Ако бяхме в провинцията, сега заведенията тъкмо щяха да затварят.

— Не всички хора там си лягат в десет часа — възрази Валери.

Пол наклони глава настрани и се засмя.

— Тъй ли? — хвана я за ръката.

Тя потрепери леко. Бързо се отдръпна, за да не му даде възможност да усети вълнението ѝ.

Но Пол Рийдборн имаше прекалено богат опит с жените, за да бъде заблуден. Правилото, което винаги се беше потвърждавало в живота му, беше, че основното оръжие на мъжа е търпението. Сега беше като хищник, дебнещ плячката си, и знаеше, че рано или късно победата ще е негова.

„Ще бъде вълнуваща нощ“ — помисли си.

В таксито Валери седна далече от него. Говориха малко. Пол беше платил предварително и то почти двойно.

След около половин час провираме из гъстото движение се добраха до „Хенри Хъдсък Паркуей“, близо до планетариума „Хайдн“.

— Хайде да погледнем за малко луната? — предложи изведнъж Валери.

— Звездният час за мен ще е твоето присъствие — отвърна ѝ Пол галантно.

Таксито спря пред малък ресторант.

Щом влязоха, веднага към тях се приближи келнер.

— Мистър Рийдборн, колко мило, че ни посещавате отново.

Пол му стисна ръката.

— Радвам се да те видя, Джеймс!

Заведе ги до малка масичка в един ъгъл и им връчи менюто.

— Какво ще поръчате, сър?

Пол погледна въпросително Валери.

— Ще си избереш ли нещо или ще се довериш на моя кулинарен усет?

— Що се отнася до храната, склонна съм да приемам съвети.

— Дадено. И така, Джеймс, както обикновено. Кажеш ми, моля ти се на готвача, че ако патицата по ловджийски му се удаде толкова добре, както миналия път, ще получи специални благодарности.

— Марсел ще направи всичко, което е по силите му, сър! Ще останете доволни!

— Донесете ни сега за аперитив бутилка бургундско.

Келнерът се поклони и се оттегли.

Валери си запали цигара.

— Как е Сюзън?

— Не искам да говорим за дъщеря ми — отвърна сухо Пол.

Като че ли съжали за нелюбезния си тон и добави извинително:

— Моля те, Валери, не се сърди, ако говоря направо — взе ръката ѝ. — Трябва да ме разбереш! Просто не трябва да говорим за Сюзън и да обсъждаме нейните проблеми. Сега сме само двамата — ти и аз!

Валери кимна. Не бе избрала най-удобната тема. Ясно бе, че дъщеря му е най-големият му проблем.

— Твоята работа харесва ли ти? — той насочи разговора в безопасна посока.

— Упражнявам професията си с удоволствие. Е, понякога всичко ми идва до гуша... Напоследък... много ми се струпа на главата! Но се надявам, че нещата ще се оправят.

— Как стана така, че толкова красива жена като теб си избра незавидното поприще на детектив?

Валери енергично изтръска цигарата си в пепелника.

— Първо, външността няма нищо общо с професията — рече заядливо. — А освен това, да си детектив съвсем не е неприятно. В Съединените Щати има хиляди жени детективи и не съм чула да правят проблем от това! — пое си въздух. — Сигурно не би задал такъв въпрос на някой мъж, нали? Или поне не по този начин?

— Може би имаш право... — Замълчаха, защото в този момент Джеймс се появи с предястието.

Ако Валери се бе съмнявала, че кухнята на ресторанта е превъзходна, сега трябваше да признае, че се е лъгала. След супата от

змиорки последва филе от еленово месо, и салата от пресни зеленчуци.

— Никога не съм яла такива вкуснотии — призна си тя.

Пол се засмя.

— Марсел е един от най-добрите готвачи на Ню Йорк. Носи се мътва, че едно време бил работил в двора на английската кралица. Голям късмет имаме, че е решил да отвори ресторантчето си именно тук, в Ню Йорк! Ако поиска да иде в някой голям ресторант, ще го приемат веднага с разтворени обятия и съм сигурен, че ще изкарва поне пет пъти повече. Но той просто не го прави за пари. Предполагам, че няма намерение да разширява заведението. За него това е изкуство. Сигурно самият Пикасо не е работил с такава любов върху картините си, както Марсел върху своите ястия.

— Интересно, че най-добрите готвачи са мъже — отбеляза Валери. — Като си помисли човек, кухнята би трябвало да е запазена територия за жените.

— Виртуозността като че ли е запазена територия за мъжете — подразни я Пол.

— Може би самочувствието е тяхната територия — отвърна му хапливо, — и най-вече неоправданото самочувствие.

Той усети, че е отишъл твърде далече.

— Навярно жените просто не са имали шанса да получат признание — предположи примирително.

Валери беше убедена в това.

— Мисля, че жените не са получили обществено признание поради факта, че им е било отнето правото за обществена изява. Една жена винаги се приема на работа с много резерви — например шефът се опасява, че ще я загуби като работна сила в момента, в който роди дете. На мен ми костваше дяволски много усилия, за да убедя главния, че мога да върша работа, и че действително има нужда от мен. И съм убедена, че той още се опасява, че ще напусна фирмата веднага, щом се омъжа.

— Но нима повечето от жените не искат да създадат семейство и да имат деца? — пророни като че ли на себе си Пол.

Погледна я изпитателно.

— Валери, ти щастлива ли си?

— Щастлива съм, разбира се! — гласът ѝ беше малко по-бодър от необходимото.

— Радвам се за теб — той отново хвана ръката ѝ. — Знаеш ли, ти значиш много за мен!

Усети топлината на дланта му.

— Ти също ми харесваш... — промълви.

Произнесе думите почти без да се замисля. В следващия момент ѝ се дося да си бе глътнала езика. „Сега той ще си помисли, че съм се предала окончателно на неотразимия му чар. А дали не е именно така?“ Близостта и докосването му извикваха у нея непознати усещания. Изпитваше нужда да се отпусне в прегръдките му и да усети ласките му.

Пол като че ли отгатна мислите ѝ.

— Ще тръгваме ли?

— Да — отвърна му тихо.

В таксито седнаха плътно един до друг.

— Вкъщи имам една бутилка шампанско — каза Пол уж между другото.

Валери се замисли. „Ако отидем в неговия апартамент, ще бъда в неизгодна ситуация. Ако пък се отбием в моето жилище, аз ще бъда по-силната и всеки момент ще мога да му посоча вратата.“ Все още не беше сигурна в чувствата на Пол Рийдборн. Той бе личност, която човек трудно би могъл да проумее.

— Аз нямам шампанско — рече спокойно, — но ако ти се пие мартини...

— Много добре, обичам мартини! — зарадва се на поканата ѝ той.

След като прекрачиха прага на апартамента ѝ, Пол сякаш изведнъж се преобрази. От самоувереността и студенината му не бе останала и следа. Оглеждаше се любопитно наоколо и се усмихваше сговорчиво.

Валери пусна компактдиск с тиха музика. Двамата седнаха един до друг на дивана. Той прокара пръсти по облегалката.

— Много е хубав — отбеляза с тон на познавач.

— Останал е от баба ми. Не знам, кога е тапициран за последен път, но дървото е майсторска изработка.

— Обичам старите вещи.

Пол отпи глътка от мартинито си.

— У теб има особен чар. Ти имаш свой собствен свят — гласът му се сниши. — Сюзън, например, обича всичко да е супермодерно. Това го е наследила от майка си — добави тъжно.

За пръв път през вечерта отваряше дума за бившата си жена и за дъщеря си. Валери премълча.

— Да ида ли да сложа нещо друго? — попита той, когато мелодията свърши.

— Да.

Валери свали обувките си и се настани по-удобно с подвити крака. Наблюдаваше го, как разглежда колекцията ѝ от плочи. Сложи една на грамофона и се върна на дивана до нея. Изпи наведнъж няколко глътки от пиетието си, сякаш му беше пресъхнало гърлото. После остави чашата си.

— Знаеш ли, че си чудно красива?

Прегърна я през раменете. Привлече я властно към себе си. Устните му намериха нейните. Тя му отвърна с готовност. Целуваха се дълго и все по-трескаво. Сърцето ѝ заби лудешки. Искаше ѝ се да се люби с него до зори.

Пол се отдръпна от нея след цяла вечност. Дишаше ускорено.

— Валери, нямаш представа, колко си прекрасна — промълви.

Отново я притисна в обятията си и зарови пръсти в косите ѝ. Тя обви ръце около врата му и се притисна към тялото му с всички сили. Усецаше устните му по лицето и шията си.

Пое си дълбоко въздух, когато Пол започна внимателно да разкопчава блузата ѝ. После ръката му се прокрадна към сутиена ѝ. Валери настръхна в трепетно очакване. Малко след това езикът му се плъзна по остриите, набъбнали връхчета на гърдите ѝ.

— Искаш ли да идем в спалнята? — попита я дрезгаво.

Тя кимна и се надигна от дивана.

Пол отпи още една глътка мартини, опипа с два пръста възела на вратовръзката и оправи яката на ризата си. Валери не можа да сдържи усмивката си. „Джентълмен във всяка ситуация!“

— Искаш ли да изпушим по една цигара?

Той поклати глава.

— Не, не мога да понасям, когато жените пушат! На бившата ми съпруга ѝ се наложи да ги откаже много бързо.

Очите ѝ се присвиха.

— Твоята съпруга е правила всичко, каквото поискаш, така ли?!
Гласът ѝ беше подозрително тих. Пол се засмя самодоволно.

— Не бих се изразил точно така. Просто жените не всякога осъзнават, кое е добро за тях, и кое не.

Ръката на Валери, протегната към пакета с цигарите, увисна. Сякаш нещо я катапултира от розовия облак, който я обгръщаше допреди миг.

— Какво искаш да кажеш с това? Че жените са глупави, така ли?
Той се смути от предизвикателния ѝ тон.

— Не, не точно глупави. Те просто са като деца — не искат да носят отговорност за постъпките си — хвана я за рамото. — Хайде, остави цигарите и да вървим в спалнята!

— Възнамерявам да отида в спалнята си сама, мистър Рийдборн — гласът ѝ изведнъж стана леден. — Пожелавам ти лека нощ и приятни сънища! — посочи му вратата.

— Наистина ли искаш да си тръгна сега?

— Да, и освен това искам да не идваш тук никога вече!

Пол я гледаше известно време ококорено, после се обърна, без да каже думичка и излезе. След малко Валери чу, как се отваря и затваря външната врата. Отпусна се на дивана и се разхълца.

VI

— Добро утро, Аманда.

Настроението на Валери беше отвратително. Секретарката я погледна строго иззад бюрото.

— Днес изглеждаш твърде зле, скъпа.

— Благодаря, много си мила! Твоят „комплимент“ ще ме топли през целия ден.

— Просто си казах мнението — защити се Аманда. — Мразя лицемерието!

Валери се загледа за момент в закопчаната ѝ догоре блуза, в старомодната пола и в бледото ѝ, неразкрасено с никаква козметика лице зад големите очила. По всяка вероятност тя получаваше ласкателства толкова рядко, че ги смяташе за чиста лъжа.

Въздъхна.

— Сигурно си права, Аманда. Човек трябва да вярва в това, което казва на близките си.

Секретарката кимна.

— Но повечето хора не осъзнават това — рече убедено. — Особено мъжете. На тях не бива да им се вярва на една-едничка думичка!

Погледът ѝ се зарея замечтано някъде навън през прозореца.

— Веднъж аз и един мъж... — прехапа мъчително устни и прекъсна изречението си по средата. — Но това е минала история!

В гласа ѝ имаше горчивина. Решително отмести настрани купчината папки и отново се обърна към Валери:

— Преди известно време намерих нещо, което наистина ме направи щастлива. Станах член на „Сайънтолоджи чърч“. Това е малко, задружно общество на разочаровани от живота хора. Моите братя и сестри се държат изключително мило с мен. Сега се чувствам като новородена!

„Бедната Аманда! — помисли си Валери съчувствено. — Някой ѝ е разбил сърцето. Сега се е затворила в черупката си и не смее да

излезе оттам. Намерила е своята истина в някакво религиозно братство. Но дали действително се чувства щастлива. Много се съмнявам! Във всеки случай, аз самата не съм склонна да направя подобно нещо. Такъв живот не е за мен! Вярно е, че понякога ти се случва да преживееш такива отвратителни вечери, както тази с Пол, но това все още не е причина да казваш сбогом на света. В скапания ти живот се намират и хубави неща.“

Тази мисъл като че ли ѝ даде нови сили и тя се запъти към кабинета си с малко по-ведро настроение. След пет минути иззвъня телефонът. Викаха я от щанда за парфюми.

Управителката, Даяна Бренд, иначе интелигентна и уравновесена жена, която рядко губеше самообладанието си, сега беше бясна.

— Хванахме една клиентка, която тъкмо си пъхаше в чантата скъп мъжки парфюм — докладва ѝ тя. — Отрече да го е откраднала, представяш ли си?

— Имаше ли касова бележка?

— Не, била я загубила. Почакай да я видиш — продължи Даяна загадъчно. — Тя е от особен вид!

До продавачката стоеше около шейсетгодишна жена.

— Това е нашата детективка — представи тя Валери. — Ще трябва да разкажете историята си на нея.

Жената въздъхна. Във фигурата ѝ имаше нещо почти аристократично. Лицето ѝ беше грижливо гримирано, а облеклото ѝ — подчертано луксозно. Тънките и устни се разтеглиха в презрителна усмивка.

— Мисля, че достатъчно време ми изгубихте. Бих искала да напусна този магазин. Повярвайте ми, изобщо не съм свикнала на такива обноси и Господ да ме накаже, ако кракът ми стъпи още един път тук!

— Съжалявам — рече хладно Валери, — но вие сте заловена да крадете. Трябва да дадете показания!

— Показания ли? — гласът на дамата трепереше от гняв. — Това няма да стане никога! Ако братовчед ми — принц Ричард — научи, ще видите звезди посред бял ден, давате ли си сметка за това! Той има връзки с всички важни хора в града, включително и с шефовете на този магазин.

— Ако желаете, можете да се оплачете от мен на директора — отвърна ѝ Валери. — Но преди това ще ви помоля да дойдете в кабинета ми.

— Изобщо не мисля да го правя!

— Тогава ще извикам полиция!

Наоколо се бе събрала групичка хора, които наблюдаваха с интерес сцената. Братовчедката на принц Ричард беше привлякла вниманието им със скандалджийския си тон. Като чу за полиция, тя се развика още повече.

— Аз няма да допусна такова унижение! Аз съм графиня Рейвънкraft. Вие трябва да сте ми благодарни, че съм посетила вашия магазин. Това си е чиста печалба за имиджа на „Блумингдейл“.

— Ние не правим разлика между клиентите си, та дори и те да се титулуват графове и графини!

— Валери, може ли да поговорим за малко насаме? — намеси се Даяна Бренд.

— Да, разбира се.

Отдалечиха се в един ъгъл на щанда. Там беше бюрото ѝ, скрито зад огледална преграда. Оттук можеше да наблюдава всичко, което става, без самата да бъде забелязана.

— Да не би наистина да искаш да ѝ сложиш белезници? Може би наистина нашата графиня си е платила парфюма? Ами ако сме се заблудили? Това може да ни създаде много ядове, Валери. Помисли си само, какво ще стане, когато на шефа започнат да му звънят от разни високи места.

Детективката решително поклати глава.

— Изобщо не ме интересува, Даяна. Ако ще да е и самата английска кралица! Кражбата си е кражба, независимо дали е извършена от графиня или от някоя безработна нимфоманка. Ние просто не бива да правим разлика.

— А ако си изпълни заплахите? Ако шефът застане на нейна страна — какво тогава?

— Нищо. Не се показвай наивна, Даяна. Нали просто си изпълняваме задълженията. Между другото — самият факт, че ни заплашва по такъв начин, също е противозаконен и наказуем. Пък и по какъв закон тя си присвоява повече права, от обикновения гражданин?

Управителката поклати замислено глава.

— Не знам, видя ли ѝ роклята? Истинска китайска коприна! Ами бижутата? Без съмнение е от висшето общество. Не можем просто да я арестуваме!

— Да не би висшето общество да има привилегията да краде? — отговори ѝ Валери заядливо. — Още по-лошо, ако това, което казва, е вярно — стана и тръгна към щанда. — Сега ще заведе нашата графиня в кабинета си и ще взема от нея показания. Ако се съпротивлява, ще извикам полиция.

— Добре — Даяна нервно подреди книгата върху бюрото си. — На твоя отговорност!

Валери вдигна учудено вежди, но напусна малкия ѝ кабинет, без да каже дума повече.

Графиня Рейвънкraft си стоеше все така между двете продавачки от щанда.

— Е, графиньо, бихте ли ме последвала в кабинета ми! Ако откажете, ще се обадя в участъка.

— Правете — каквото си щете — изсмя се подигравателно тя. — Аз просто ще си стоя на мястото. Впрочем, няма ли поне един стол в скапания ви магазин?

— Ще ви предложи стол в кабинета си. Там ще можете да седнете.

— Изобщо и не мисля да идвам!

Графинята изгледа високомерно насъбралите се зяпачи.

— Трябва ли да се допуска това, което вършат тук с мен — извиси глас и вирна глава.

— Всичко зависи от вас самата — опита се още веднъж да я уговори Валери, — аз просто ви каня в кабинета си. Между другото, полицаите ще дойдат всеки момент — допълни спокойно.

Една от продавачките вече се бе обадила на Аманда, а тя — в полицията. След малко в тълпата си запроправяха път двама полицаи.

Като ги забеляза, графинята извика тихо и стремглаво хукна към изхода. Валери се опита да я задържи за ръкава, но тя ѝ се изплъзна. Проблемът беше решен от едно момче, което подложи крак на крадната и тя се строполи на пода. От вътрешните джобове на мантото ѝ изпада цяла купчина парфюми, шишенца с лак и червила. Някои от тях се счупиха и графинята се оказа с лице в малка розова локвичка.

Момчето се засмя на глас. В следващия момент пристигна майка му, плесна го ядосано по врата и го дръпна.

— Да не си луд! Защо се завираш, където не ти е работа! Сега ще започнат да ни влачат по съдилища и да ни карат да даваме показания — мъмреше го, докато го отвеждаше.

Възрастната дама имаше доста окаян вид. Полицаяте я разглеждаха внимателно.

— Я виж — рече единият от тях. — Това е стара позната — графинята.

Наведе се, за да ѝ помогне да стане.

— Не ме докосвайте, скапаняци такива! — изкрещя тя. Изразите ѝ бяха като на пристанищна проститутка.

— Да, графинята отново е решила да се поразходи из света на висшата мода — засмя се полицаят и умело предотврати опита ѝ да го ритне. — Колко мило!

След това стана сериозен.

— Хайде, стига театър! Не се знаем от вчера я!

— Ще видите, като кажа на братовчед си, принц...

— Престани с цирковете си! Знаем всичко и за принца и праждото — крал! Хайде, надигай се, имаме и друга работа!

Валери пристъпи зад него.

— Бихме желали да прекратим тази сцена, колкото се може по-скоро — кимна му към нарастващата тълпа. — В нашия магазин публичните „изяви“ не се ценят особено.

— О, това още нищо не е! — засмя се той. — Вие изобщо не познавате нашата приятелка — графинята! Би трябвало да стане артистка в някое кабаре. Тук е успяла да изиграе само увертюрата. Способна е да събере цял митинг!

— Често ли го прави? — любопитства Даяна Бренд.

— Да. Тя е крадла по призвание. Винаги е добре облечена и с отлични обноски. Никой не би я заподозрял, че краде. Свива всичко, което ѝ попадне. Имали сте голям късмет да я задържите. Обикновено се измъква незабелязано. Продавачките и детективите на магазините рядко се усъмняват в такива „клиентки“.

— Аз все още не мога да повярвам. Изглеждаше толкова шик!

— Хората често пъти не са това, за което се представят — заключи философски полицаят. — Запомнил съм го от старата си баба.

Много умна жена беше баба ми.

„Графинята“ най-последно се беше изправила.

— Сега пък за баба си ли ще ни разправяш? — рече заядливо. — Тази тема ми е омръзнала до смърт!

Зяпачите наоколо се разхилиха. Чуха се ръкопляскания.

— Хайде, Сали, нека да вървим, щом искаш — примирително каза той. — Всъщност, истинското й име е Сали Бейкър — обърна се към Валери.

Хвана възрастната жена за ръката.

— Ела, Сали. Надявам се, че процедурата ти е известна. Номерата ти няма да минат повече. Поне при нас. Може би ще ти се наложи да посмениш малко репертоара.

— Не ме наричай Сали, дръвник такъв!

— Извинете ме, графиньо! Но ще бъдете ли така добра да ме последвате в колата? Вашето присъствие ще бъде голяма чест за скромния ни полицейски участък. То ще вдигне имиджа ни до небесата...

Момчето, което междувременно пак се бе изплъзнало от контрола на майка си, се обади:

— По телевизията престъпниците съвсем не изглеждат така!

— Стига си дрънкал! — скастри го тя.

Най-интересното вече беше минало. Полицаяте отведоха Сали Бейкър. Даяна Бренд гледаше след тях замислено.

— Кой можеше да си представи. На вид — безупречна дама от висшето общество. Че даже и графиня! А в същност — обикновена крадла!

Валери се засмя.

— А ти се уплаши, че ще ти съсипе кариерата.

— Как бих могла да предположа?

— Просто не се доверявай на външността — цитира Валери бабата на полица. — Помни това занапред!

Остави управителката да размишлява и се върна в кабинета си.

„Всичко е една дивотия“ — разсъждаваше мрачно, седнала на бюрото си и подпряла брадичка с ръце. Погледът й безцелно се рееше над купчината папки и листи върху него.

Не чу, когато на вратата се почука, и с изненада видя пред себе си Алек.

— Какво става с нашето слънчево дете? — той беше жизнерадостен и весел, както обикновено. — Изглеждаш, сякаш току-що си преживяла гибелта на Титаник, скъпа! Не го вземай толкова навътре!

Валери въздъхна.

— Прав си, чувствам се отвратително. Но как може да се чувства човек, след като постоянно на главата му се стоварват такива неща! Прекалено много ми идва!

— Аха, голямата болка заради несправедливостите на живота! — Алек кимна с разбиране. — Знам, знам. Но и за това си има лек. Аз знам един.

— И какъв е той?

— Просто човек трябва да се забавлява истински. Какво ще кажеш, ако ние двамата с теб отидем някъде тази вечер? Обещавам ти, че ще направя всичко, което ми е по силите, за да не скучаеш.

— О, много мило от твоя страна, Алек, но...

— Никакво, но! Знаеш, че умея да разтушавам тъжни жени. Просто съм роден за тази работа.

— Алек, не можеш ли да бъдеш поне за миг сериозен?

Валери взе да се ядосва. „Той май наистина ме взема за някоя от едnodневните си приятелки. Не можеше да се примири с мисълта, че ще бъде една от многото“. Всъщност, идеята да излязат заедно не ѝ се видя никак лоша. „Какъв смисъл има да седя сама през цялата вечер вкъщи? Сигурно в главата ми ще е постоянно Пол Рийдборн. Но ще мога ли да се държа адекватно след преживяното разочарование? Явно никога няма да успея да се преборя с презрението на Пол към жените. Просто трябва да го забравя! И изобщо, защо трябва да го вземам толкова навътре? Толкова ли ми е скъп? Струва ли си въобще да мисля за него?!“

Погледна към Алек с лукава усмивка. Той я наблюдаваше мълчаливо.

— Радвам се, че си измислил това за довечера, Алек — гласът ѝ трепереше леко.

— Не ми ли се сърдиш вече, че не мога да бъда сериозен?

— Не!

Алек сложи ръка на рамото ѝ и се наведе.

— Тепърва ще установиш, че всичко, което казваш, е страшно важно за мен, скъпа! — прошепна ѝ на ухото.

Валери усети дъха му и се притисна към него. След разочарованието с Пол се чувстваше ужасно самотна. Изпитваше огромна нужда от нежност и любов. А Алек беше от мъжете, които можеха да разберат това. „Кой знае, може би тази нощ ще бъде чудесна? И може да не бъде последна...“

— Къде ще идем? — попита и го погали по ръката.

Алек вдигна рамене.

— Ти кажи.

Тя се замисли.

— Трябва ли да ходим на заведение? — прокара пръсти през косата си. — В такъв случай ще трябва да се отбия при фризьора.

— Ти изглеждаш чудесно! Не ми е ясно, какво повече би могъл да направи фризьорът.

— О, много неща. Но вместо това можем да си спретнем малка вечеря в домашна обстановка. Имам няколко замразени пици в хладилника. Ще направя и салата.

— О, пица и салата! Звучи много добре — Алек се облиза.

За момент Валери се замисли, дали да не го заведе в малкия ресторант, в който бяха ходили с Пол. „Но защо трябва да се отделя такова внимание на яденето. В живота има и други удоволствия, освен запълването на стомаха.“

— Кога да дойда?

Погледът му можеше да разтопи всяко женско сърце. Валери би го прелъстила още сега — тук, в кабинета си. Веднага обаче се сети за Аманда. „Без съмнение, ще се появи в най-сюблимния момент с някой документ за подпис.“

— Ела към осем.

— Алек, търсят те по телефона — чу се откъм приемната гласът на секретарката.

Той се обърна и тръгна. На вратата се спря.

— Значи до довечера в осем, скъпа — каза и излезе от кабинета.

VII

Часовете се нижеха бързо. Валери изведнъж почувства огромно желание за работа. Лежащите от няколко дни върху бюрото ѝ документи бяха обработени, оформени и делата бяха приключени като с вълшебна пръчица. Обади се в кварталния магазин и поръча две бутилки шампанско. Като ѝ свърши смяната, се прибра вкъщи.

Взе си студен душ, за да се ободри. Гримира се старателно и се замисли, каква ли фризура би ѝ подходдала.

„Дали да не си сплета плитка? Ще бъде много забавно. Ще изглеждам като малко момиченце. Пристъпи към огледалото и разроши русите си къдрици. — Защо пък не?“ Взе гребен и започна. След като приключи, се огледа критично от всички страни. Остана напълно удовлетворена от външния си вид.

В осем часа, когато тъкмо си бе приготвила малък аперитив, на входната врата се позвъни. Бързо остави чашата на масата и излезе в коридора. Хвърли още един бегъл поглед в огледалото и натисна бутона на електрическата ключалка. Не биваше да кара Алек да чака.

Спомни си за посещението на Пол. Усмихна се горчиво. „Престани с този Пол Рийдборн! — заповяда си мислено. — Той може да се харесва само на мазохистките. Няма капчица уважение към жените. За него те са просто играчка. Дори по-лошо — някакви вещи, принадлежащи към мебелировката. Може ли да ти харесва да си подвластна на някого и да правиш всичко, което ти заповяда? Не съм създадена за това!“

При тази мисъл отново се усмихна мрачно.

Алек влезе, без да чука и се огледа любопитно.

— Защо се усмихваш така? Да не би да не си сама?

Валери поклати глава.

— Не, просто се сетих за нещо. Но вече всичко е наред.

Той церемониално ѝ връчи огромен букет рози.

— Толкова се радвам, че най-накрая намерихме една вечер за нас двамата!

— Ела! Какво ще пиеш?

— Налей ми малко уиски със сода, ако имаш.

Заведе го във всекидневната. Алек отиде до грамофона и пусна музика. Беше бърза и жизнерадостна. Плочата, която бяха слушали с Пол, се намиреше най-отдолу в шкафа.

Подаде му чаша и вдигна своята.

— Наздраве! — взря се в очите му.

— Наздраве! — отвърна той.

Кафявите му ириса я зовяха. Искаше ѝ се да се хвърли в прегръдките му. Сети се с досада за домакинските си задължения.

— Ще ида да приготвя пиците и салатата. Ти можеш да погледаш телевизия, ако искаш. След петнайсет минути съм готова.

— Изобщо не изпитвам глад.

Погледът му жадно се плъзгаше по тялото ѝ.

— Поне не и за храна... — добави многозначително. Покани я с жест. — Защо не седнеш до мен? Телевизията ще ми направи много по-голямо удоволствие, ако съм в твоята компания.

— Ей сега ще дойда, Алек. Само да сложа пиците!

— Добре — съгласи се той неохотно. — В края на краищата, имаме пред нас цяла нощ.

При тези думи по гърба на Валери полазиха тръпки на възбуда. Мълчаливо се отправи към кухнята.

След двайсет минути вечерята беше сервирана. Алек демонстрира отличен апетит.

— Готвиш много добре! — похвали я той. — Обикновено красивите жени, които при това са отдадени изцяло на кариерата си, изобщо не проявяват интерес към кулинарията.

Валери се подразни.

— Какво общо имат външният вид и професията с готварските мераци?

— Опитах се да ти направя комплимент — заоправдава се Алек.

— Искях само да кажа, че това им се удава много трудно. В края на краищата, човек не може да огрее навсякъде.

Тя обаче не се успокои.

— Не мога да понасям това еснафско мислене! — възрази остро. — Всичко трябва да е наредено на собственото си местенце в кутийката — така ли? Жената трябва да е вярна съпруга, да е

същински кухненски корифей, да закриля домашното огнище, да притежава истински християнски морал...

— Добре, добре — Алек вдигна примирително ръце. — Млъквам. Не знаех, че си отявлена феминистка.

— Нима трябва да съм феминистка, за да не харесвам егоистичните ти мъжки разсъждения?

— Не, не непременно — той сложи длан върху рамото ѝ. — Не мислиш ли, че взехме да приказваме прекалено много?

Привлече я внимателно към себе си и я целуна. Устните му се впиха в нейните и езикът му започна да ги разузнава. Валери забрави за спора около феминизма и за всичко наоколо. Изстена тихо и се притисна към тялото му.

Алек изчакваше. Усещаше готовността ѝ, но знаеше, че любовната игра трябва да продължи достатъчно дълго. Винаги бе харесвал Валери, но поради служебните им отношения, не беше допускарал, че тя се интересува от него. Освен това, изповядваше максимата, че трябва строго да се разграничават личния живот и професията. Досега всичките му връзки бяха съвсем кратки — просто мимолетни проблясъци на любовното чувство. Знаеше, че Валери не би се съгласила на подобна връзка и че това само би я наранило. А той я ценеше твърде много, за да си го позволи. Затова бе решил твърдо да се държи настрана, макар че това му се удаваше доста трудно.

Алек Мейсън разбираше много добре, че между Валери и Пол Рийдборн е възникнало нещо. Не знаеше подробности, понеже тя не му бе казала и думичка. Но и с просто око се виждаше, че Пол я привлича изключително силно. Но също така беше ясно, че между двамата съществуват разногласия. Усещаше разочарованието на Валери и му се искаше да я утеши. А пък и в края на краищата, тя беше дяволски хубава жена и бе в състояние да подлуди всеки нормален мъж.

Имаше и още една причина за засиления интерес на Алек към нея, за която самият той не си даваше сметка. Появата на друг мъж в живота на Валери бе събудила страстта му. Досега без особено усилие бе успявал да прогони от съзнанието си мисълта за нейната близост. Проявите ѝ на внимание само го ласкаеха. Сега, когато тя се интересуваше, и то много, от другия, чувствата му се отприщиха.

„Е, сега ще видиш, че аз съм най-добрият любовник в Ню Йорк! Отдавна трябваше да ти го покажа!“

Премемерно бавно движеше езика си в устата ѝ. Валери имаше усещането, че ще експлодира. Взе ръката му и я сложи върху гърдите си. Притисна плътно ханша си към мъжествеността му.

— Хайде, направи го, Алек! — прошепна задъхано. — Не издържам повече.

Понечи да разкопчае блузата си, но Алек поклати усмихнат глава.

— По-полека, скъпа, пред нас е всичкото време на този свят.

Пръстите муси играеха с косата ѝ. Грижливо направената плитка се разплете и тя рукна на вълни по раменете ѝ. Той я загледа възхитен.

— Твоите къдрици могат да влудят всеки мъж, Валери! Изглеждаш страхотно! Чувствам се като току-що навлязъл в живота колежанин.

— Колежанин ли? Да не искаш да кажеш, че тази плитка изглежда старомодно?

— Ами, старомодно. Не бих казал. По-скоро като произведение на изкуството!

Валери посегна за цигара, но Алек ѝ я отне от ръцете с многозначителен поглед. Не му оказа никаква съпротива. Той имаше способността да прави всичко толкова мило.

„Въобще не ми е до цигара — мина ѝ през ума. — Ако Пол тогава не се беше държал така...“

Горещите целувки на Алек прогониха от главата ѝ всички мисли за Пол Рийдборн. Сега те станаха по-страстни. Предишната му сдържаност се бе изпарила.

Искаше да усеща ръцете му по цялото си тяло. Изстена тихо и се отдаде с наслаждение на нежностите му. Той се наведе над нея и я взе на ръце.

Точно в този момент се позвъни. Валери измърка недоволно. Звъненето се повтори. Изглежда посетителят беше твърдо убеден, че вътре има някой, защото накрая направо залепи пръста си върху бутона на звънеца.

— Кой ли може да е пък сега? — изръмжа Алек.

— Добър вечер — каза Сюзън Рийдборн, когато Валери ѝ отвори вратата намусено. — Толкова се радвам, че си си вкъщи! Просто не

знам, откъде да за...

— И просто идваш при мен, така ли? Е, и какво... — Валери се помъчи да намери верните думи.

— Може ли да вляза? — попита девойката и хвърли любопитен поглед вътре. — Толкова съм възбудена! От часове кръстосвам из града.

В този момент Алек се появи в коридора. Очите ѝ светнаха.

— О, Алек също е тук! Колко хубаво!

— Вие двамата сигурно сте станали много близки — отбеляза подозрително Валери.

— А защо не? Влизай, Сюзън! — обади се той.

Сюзън прекрачи прага и окачи на закачалката мокрото си яке.

— Имате ли нещо за пиене? Едно мартини ще ми дойде много добре. Или едно шери!

— Естествено — отзова се Алек. — Сядай! Сега ще ти направя мартини. Изглеждаш така, сякаш наистина се нуждаеш от нещо подобно.

Валери гледаше озадачена ту единия, ту другия.

— Защо не направиш и на мен, Алек — рече накрая нервно.

Сюзън пристъпи към нея и я прегърна през раменете.

— Валери, не ми се сърди, моля ти се! Надявам се, че не съм ви попречила! — хвърли многозначителен поглед към Алек.

— Не, по никакъв начин — побърза да отвърне той. Валери усети, че я обзема гняв. „Сюзън ни прекъсна в най-хубавата част на любовната игра, а този нещастник твърди, че нищо не било станало! Да, това би трябвало да значи много!“

Алек се държеше като любезен домакин. Галантно поднесе питиетата и на двете. Сюзън се строполи на дивана и веднага отпи голяма глътка. После остави чашата си на масата и се облегна назад.

— Тук е толкова уютно! — установи, като се оглеждаше наоколо.

„Е, поне не каза, че холът ми прилича на кутийка!“ — рече си Валери. Помъчи се да потисне яда си, но не ѝ се удаде.

— Никога вече няма да се върна вкъщи! — заяви изведнъж Сюзън и посегна към чашата си. — Не мога да търпя повече да се отнасят с мен като с бебе. Аз съм достатъчно голяма, за да се оправям и имам право на свой собствен живот!

— А също така имаш право да лазиш по нервите на хората? — вметна заядливо Валери. — Слушай, как си я представяш тая работа? Да не си въобразяваш, че да живееш самостоятелно, е все едно да изядеш кутия бонбони?

— Ще си намеря жилище.

— А от какво ще се прехранваш?

— Ще си потърся работа.

— Аха, ще си намериш работа — гласът на Валери преливаше от сарказъм. — И какво ще вършиш, ако не е тайна?

Сюзън тръсна къдрици.

— Сигурно не е чак толкова трагично. В края на краищата, в Ню Йорк има милиони хора, които си имат работа и се прехранват от нея.

— Без съмнение — Валери загледа тавана. — Особено ако притежават професионална квалификация като теб?

— Валери, защо се държиш така? — намеси се Алек. — Защо отричаш способностите на Сюзън, макар да знаеш, че ги притежава?

— Добре, добре, да прави каквото си иска! На мен ми е все едно! Девойката я погледна умолително.

— Нали мога да остана при теб тази вечер, Валери? — изхълца. — Просто не знаех, къде другаде да отида! Нямам пукнат долар в себе си. Не мога да нощувам в хотел! — стана от дивана и се приближи към нея.

Валери се колебаеше. „Какво да предприема? Сюзън е на седемнайсет години — следователно непълнолетна. Това може да ми навлече много неприятности с Пол Рийдборн. Но всъщност какво би могъл да ми стори? Почти нищо! А ако ми навреди на кариерата? Е, едва ли би стигнал дотам. Вярно, че се държа лошо, но все пак не е човек, който ще преследва някого, само защото не е действал според волята му. Ако изобщо разбере, че Сюзън е спала тук. Макар да е повече от ясно, че Пол Рийдборн ще направи всичко възможно, за да узнае, къде се намира дъщеря му. Присъствието на Сюзън тук едва ли ще остане дълго в тайна...“

Представи си, как ще изглежда физиономията му, като разбере, че Сюзън е при нея. „Ще си умре от яд.“ При тази мисъл на лицето ѝ се появи усмивка. „Заслужи си го! Но не е ли подло да го настъпвам точно по най-болното място? Дъщеря му за него е всичко. Странните му разбирания за възпитание сигурно са породени от страха му да не я

изгуби един ден. Бих ли могла да оставя Сюзън без помощ? Просто да я изхвърля на улицата?“

— Валери, остави малката да преспи тук — обади се Алек.

Погледът му беше също така умолителен, като този на Сюзън.

— Добре — каза тя с въздишка. — От мен няма да имате проблеми.

— О, благодаря ти, Валери! — девойката я прегърна. — Ти си най-добрата приятелка, която мога да си представя!

— Добре, добре, но утре ще трябва да си потърсиш квартира. Ясно ли е? Моята и без това е прекалено тясна.

— Да, разбира се, Валери! Утре се измитам оттук! — отново седна на дивана и подаде празната си чаша на Алек.

— Ще може ли да получа още едно мартини, моля?

Той се засмя.

— За възрастта си май наблягаш прекалено много на алкохола! Интересно, какво би казало татенцето по този повод? Виждаш ли те е друг път да обръщаш мартинитата едно след друго?

Сюзън махна с ръка.

— Изобщо няма да забележи. Той винаги е толкова зает с работата си, че въобще не му прави впечатление, колко бързо изчезват бутилките от барчето. Аз си имам една тайна рецепта. Татко мисли, че е плодов сок. Освен това, чашата ми е от тъмно стъкло.

— Не бих казала, че да мамиш баща си по този начин е особено почтено — отбеляза Валери. — Между другото, имам впечатлението, че той вече започва да се досеща, какво става покрай него.

Очите на Сюзън заблестяха.

— А, значи вече сте се срещали? А спяхте ли заедно?

— Сюзън!

— Добре де, не го вземай навътре! Това си е нещо съвсем нормално! — тя погледна многозначително към Алек.

Той само се усмихна.

— За теб може да е нещо незначително — рече ядосано Валери, — но за мен не е!

— Не бъди глупава! Вземи, каквото ти се полага от живота — посъветва я Сюзън.

— Понякога е по-добре да си държиш устата затворени, малката! — намигна ѝ Алек.

— Не съм ти „малката“! — възмути се девойката.

Той поклати глава замислено.

— Наистина, не съм те виждал така опасно пораснала, както тази вечер.

Сюзън вирна упорито брадичка.

— Може и да не си ме виждал, но е така! Аз съм вече зряла жена!

— Хайде сега — марш в леглото, зряла жено! Знаеш ли, колко съм уморена! — изгледа я строго Валери.

— Ама ще си лягаме ли? Че то сега е малко след десет!

— По телевизията отдавна пожелаха лека нощ на малките зрители — обади се Алек, — крайно време е момиченцата да се мушват в леглата!

— По дяволите! — Сюзън тропна ядосано с крак. — Казах ти, че не съм малко момиченце!

— Обаче се държиш точно като глупаво малко момиченце — рече сухо Валери и се отпусна в креслото.

— Мисля, че можем да изпием по още една чашка — предложи Алек. — Човек е щастлив, когато се намира в компанията на две такива прелестни създания! След това ще си кажем лека нощ.

— Това се нарича компромис — иронизира го Валери. — След като ще се правиш на барман тази вечер, можеш да ми напълниш поне чашата.

— Понякога под един покрив се събират най-различни хора — започна той. — Все се сецам за историята, която се случи по време на твоята почивка в Мексико.

— Какво стана? Разкажи! — извика Сюзън.

— Като пристигнах сутринта в магазина, ме извика един от нашите помощници. Каза ми да отида в дамската тоалетна. Там открих някакъв напълно объркан мъж и плачеща жена. Естествено, веднага заподозряхме нещо нередно — нали такава ни е работата. Отначало не можехме да изкопчим нито думичка от двамата. До тях имаше няколко пътни чанти. Скоро разбрах, че не се касае за кражба. Изглеждаха като хора от провинцията.

Направи пауза, като се усмихваше. Сюзън го гледаше с нарастващ интерес. Валери се прозя дискретно.

— Казах на помощника да вземе чантите и да провери, дали имат касови бележки за покупките. Заведох ги в кабинета си. Аманда им направи по един чай. Сигурно много допаднаха на самарянската ѝ душа. Постепенно взеха да идват на себе си.

Алекс отпи от питието си.

— Трябва да знаеш, че Аманда — нашата секретарка — не изглежда точно като вещица. По-скоро би минала за послушничка в някой манастир. Е, добре — той вдигна рамене. — Наистина се оказа, че двамата идват от вътрешността на страната. За пръв път били в Ню Йорк. Животът в големия град напълно ги объркал. Наскоро били спечелили солидна сума от някаква лотария и дошли насам да изхарчат парите си. През целия ден ходили из града. Купували всичко, което им попаднало пред очите. Жената се беше накичила с бижута като коледна елхичка. Трябва да отбележа, че разкрасяването не ѝ се беше удало твърде. Вечерта се отбили с многото чанти и в нашия магазин. Били страшно уморени. Не чули предупредителния гонг за затваряне и после не могли да излязат. Тогава влезли в тоалетните и заспали. Чак на сутринта чистачите ги открили и извикали нашия помощник. Той пък извика мен.

— И какво стана после?

— Изпратих ги на гарата. Все едно — услуга от персонала на „Блумингдейл“. Заклеха се никога повече да не идват в Ню Йорк. Такова нещо никога не можело да им се случи в провинцията. Мъжът постоянно мърмореше на тая тема. Там царял ред и спокойствие. А пък нашият магазин бил дяволски голям и човек като нищо можело да се изгуби в него. Трябвал му кон, за да го обиколи целия.

Сюзън кимаше при всяка негова дума.

— Татко иска да ме направи също толкова неадекватна на живота тук, както тези хора. Ужасно, нали? — потрепери тя.

— Всеки има право да търси щастието си, където намери за добре — намеси се Валери, но усети, че говори като водещата на предаването „Самотни сърца“.

Алек я погледна изненадано.

— Знаеш ли, Валери, човек би могъл да навакса много неща от живота. Не си струва да съжаляваш за пропуснатите радости. Те може би изобщо не са пропуснати, а само позакъснели малко.

Сюзън го стрелна с очи. След това се обърна към Валери.

— А, сега разбирам, защо Валери ми е така сърдита тази вечер!
Аз съм ви попречила!

Гласът ѝ звучеше отчаяно.

— Е, добре — Алек допи чашата си и се изправи. — Пожелавам приятна вечер на двете дами!

Целуна ги подред по бузите, облече се и излезе от апартамента.

— О, Валери, толкова съжалявам! — отрони Сюзън тихо. — Изобщо не исках да ти преча, само че не знаех къде...

— Добре, няма значение — Валери ѝ посочи шкафа в ъгъла. — Там ще намериш завивки. Банята е отсреща по коридора. Пожелавам ти лека нощ.

— Лека нощ...

Валери отиде в спалнята си, без да каже нищо повече. Съблече се, легна на леглото, подложила ръце под главата си и се загледа в тавана. „Едва ли ще преживея някога по-голямо разочарование от тази вечер!“ — помнели си мрачно.

VIII

Когато на другия ден се събуди, Сюзън все още спеше дълбоко. Понечи да я събуди, но се отказа. Сутрин всяка минута ѝ беше ценна. Трябваше да се изкъпе, да направи фризурата си и да се гримира. След това ѝ оставаше време, колкото да закуси набързо.

Нямаше никакво желание да влиза отново в дискусии с дъщерята на Пол Рийдборн. Реши да излезе от апартамента си, колкото се може по-скоро. Ако зависеше от нея, никога повече не би имала вземане-даване с фамилията Рийдборн.

Написа на едно листче:

„Пожелавам ти успех в търсенето на работа и жилище. В кухнята има мармалад, шунка и хляб. Много поздрави.

Валери.“

Сложи бележката до главата на момичето. Ключалката на външната врата беше секретна. Когато Сюзън я затвореше, повече нямаше да може да влезе. „Нямам намерение да я приютявам и следващата нощ. В края на краищата, всичко си има граници — дори християнското милосърдие.“

Все пак нещо я гризеше отвътре. „Трябваше да бъда по-твърда и вчера! — размишляваше. — Намесих се в семейните им работи, без изобщо да съм го искала. Просто ме изнудиха. А Алек има най-голяма вина за това! Ако не се правеше на добрата самарянка, щях просто да си го върна на Пол Рийдборн за нахалството му.“

Но всичко вече беше минало. Нямаше смисъл да си го преповтаря непрекъснато.

Взе метрото, за да отиде на работа. Както обикновено — закъсня.

Алек вече бе пристигнал. Аманда тъкмо му носеше пощата с обичайния си кисел израз.

— Мистър Мейсън тъкмо пита за теб.

— Добре, ако пак ме потърси, кажи му, че съм си в кабинета.

Влезе в стаята с мониторите. Там седяха двама от помощниците и наблюдаваха ситуацията по щандовете.

— Има ли нещо?

Те поклатиха отрицателно глави.

Върна се в кабинета си. Строполи се зад бюрото, обхвана главата си с две ръце и се замисли за Пол. Когато след няколко минути Алек влезе, бързо се изправи и си даде вид, че работи усилено.

— Как си, скъпа?

— Добре съм. Прекарах изключително спокойна нощ.

— Да не би още да се сърдиш на малката Сюзън? Мисля, че винаги вземаш нещата прекалено навътре, сладурче!

— Не ми говори, като че съм една от твоите „клиентки“! Ако искаш да знаеш, изобщо не ми пука! И откъде можеш да бъдеш толкова сигурен?

Смехът му я подразни.

— Просто знам, че имам право. Ти ме ревнуваш от Сюзън.

— Ама че глупост! Да те ревнувам от Сюзън! Че тя е с десет години по-млада от мен и единственият ѝ сексуален опит е с приятеля на домашната им прислужница.

— Че тогава защо се ядосваш толкова?

— Изобщо не се ядосвам — Валери сви ръцете си в юмруци. — Въобще не си струва да се ядосвам. Само че не е много възпитано да идваш ей така да пренощуваш у една жена, която почти не познаваш, и...

— И да разваляш работата с любовника...

— Алек!

— Какво го усукваш? Нали точно това бяхме замислили? Искахме да изживеем двамата една страстна любовна нощ — погледът му се зарея замечтано в пространството. — Много жалко, наистина, че свърши толкова преждевременно!

— Виждаш ли, и ти имаш причини да се сърдиш на Сюзън — парира го Валери.

Веднага съжали за думите си.

Той се засмя, хвана я за брадичката и я принуди да го погледне.

— Естествено. Макар че си мисля...

— Какво мислиш?

— Мисля си, че може да е за добро, дето нещата се развиха по този начин. Знаеш ли какво, Валери, струва ми се, че ние двамата просто не си подходдаме много като любовници. Аз не съм човек, който е склонен да се обвързва трайно с някого, а пък ти си влюбена в Пол Рийдборн.

— Аз да съм влюбена в Пол Рийдборн? — погледна го ококорено. — Ти си полудял! Не мога да слушам повече глупостите ти!

— Така си е — възрази й Алек спокойно.

— Не! — Валери поруменя и стисна устни.

Той се усмихна.

— Ако не беше истина, щеше да си останеш спокойна. Обаче щом стане въпрос за Пол Рийдборн, веднага настръхваш като разярена котка.

— Пол Рийдборн е един отвратителен женомразец!

— Не мисля, че е така. Той те харесва... Е, понякога изглежда доста наперен...

— Не само изглежда, ами си е такъв!

— Предполагам, че просто се е престарал малко, като за начало. Много мъже го правят, когато се влюбят в някоя жена...

— Той изобщо не е влюбен в мен! И престани, по дяволите, да ми говориш на тази тема! Не желая да чувам нищо повече за Пол Рийдборн!

— Добре, както искаш! — Алек отстъпи крачка назад. — Ти си достатъчно възрастна, за да имаш свой собствен живот и да вземаш собствени решения. Аз само мога да ти дам един съвет — вгледай се още един път внимателно в Пол Рийдборн. Ако той не те обича, ще се откажа публично от целия си опит по отношение на връзките мъж-жена.

Валери се изсмя саркастично.

— Може да се каже, че нашият Пол обича по доста своеобразен начин. Не бих могла да се адаптирам към схващанията му за любовното чувство.

— Можеш да си представиш, че между вас има дребни неразбирателства. Понякога човек е склонен да пропусне главното, заради дреболии.

— Не разбирам, какво искаш да кажеш?

— Не се прави на по-глупава, отколкото си всъщност! — Алек стана нетърпелив. — Много добре знаеш, какво искам да кажа! Пол те обича. Може би не е в състояние да покаже любовта си във вида, в който ти си я представиш и разбираш...

— Много добре разбирам! — тонът ѝ стана заядлив.

— Не ме прекъсвай! — той удари с юмрук по масата. — Сега говоря аз, по дяволите!

— Да, това е единственият начин, по който мъжете успяват да се наложат! — възмути се Валери. — Удря се с юмрук по масата и се отнема думата на жената. Само че на мен тези номера не ми минават! Чуваш ли, не и на мен! Никой не може да се държи с мен по този начин!

Изглеждаше така, сякаш ей сега ще скочи и ще го разкъса. В следващия момент обаче се отпусна на бюрото и се разхълца.

— Но, скъпа моя! — Алек се наведе и я целуна по бузата. — Това не е причина да плачеш! Такава хубава жена като теб изобщо не трябва да плаче.

— О, Алек, толкова съм нещастна! — изхълца тя и облегна глава на рамото му.

Близостта му я поуспокои малко. Ароматът на хубав афтършейв ѝ подейства добре.

— Това лесно може да се оправи — отбеляза Алек.

— Как така — погледна го изненадано.

— Ама ти наистина не искаш да мислиш! — засмя се той.

— Искам, но...

Облегна се назад и обхвана главата си с ръце.

— Изглеждаш страхотно, когато преживяваш такава вътрешна борба! Малкото момиченце в теб срещу уверената, еманципирана жена. По принцип печели жената...

— Аз не съм нито малко момиченце, нито прекалено еманципирана — запротестира Валери. — И ако имаш да ми казваш нещо, кажи ми го! Недей да правиш непрекъснато някакви неясни намеци!

— Че нали през цялото време се опитвам да ти обясня! Но ти или ми забраняваш да говоря, или просто ми затваряш устата.

— Не мога да понасям, когато мъжете лицемерничат!

— Валери! — Алек си пое дълбоко въздух. — Ще ме изслушаш ли поне един път? И ще зарежеш ли поне за малко безумното си твърдоглавие? Не искам да лицемернича...

— Всички мъже лицемерничат!

Той изстена.

— Ама ти днес си наистина невъзможна! Мислех си, че упоритостта и твърдоглавието не са изключително женски качества, но сега започвам да си променям мнението. Има хора, които просто плачат да си изпуснат късмета. Сега откривам, че ти принадлежиш към тях. Ако не ми разрешиш да се изкажа, ще си изляза и толкоз! Но повече никаква сила няма да е в състояние да ме накара да ти давам съвет. Дори и ако се обливаш в сълзи!

— Извинявай, Алек! — омекна Валери. — Съжалявам, че се получи така! Ти си прав, че може би гледам на нещата доста едностранчиво. Само че, що се касае до Пол Рийдборн, просто все едно, че съм бик, на който са му показали червена кърка.

— Точно това е! — Алек с мъка сдържаше нетърпението си. — Точно това се опитвам да ти втълпя през цялото време! Това е явен признак, че обичаш Пол Рийдборн. Той просто не може да ти излезе от ума, нали така?

— Ох, не знам. Не мога да си обясня. Но ако човек се ядосва на някого, съвсем не значи, че е влюбен в него. Абсурдно е!

— Не, не е! — той хвана двете ѝ ръце и ги погали. — Помисли си само — Пол би трябвало да ти е напълно безразличен, нали така? Обаче не е. И ето ти доказателство, че ти не просто го харесваш...

Валери тръсна глава.

— Логиката ти е идиотска, Алек! Наистина, Пол Рийдборн не ми е безразличен, но чувствата ми към него са изцяло отрицателни. Намирам, че е ужасен!

Уплашена от собствените си думи, тя млъкна и се загледа с тревога в очите му.

— Реакциите ти само доказват правотата на думите ми.

Усети, че пак я обзема гняв.

— Сега ти си твърдоглавият, Алек! Добре де, предавам се, не се изразих точно. Естествено, че не е ужасен. Но това не значи, че го обичам. Просто ми е безразличен.

— О, скъпа Валери! — Алек пусна ръцете ѝ и заклати глава. — Просто е безсмислено да спори човек с теб. Ти си противоречиш с всяко изречение! Ще ти дам един съвет — наблюдавай себе си и Пол внимателно, когато се срещнете отново. И не си проигравай щастието, заради собствената си глупост!

Запъти се към вратата.

— Достатъчно поработих днес като психоаналитик. Всичко е в твоите ръце отсега нататък. Не проигравай щастието си! Късмет, скъпа!

— Страхувам се, че съветите ти ще отидат на вятъра, понеже едва ли ще се срещна някога с Пол Рийдборн — извика Валери след него.

Не ѝ отвърна нищо.

Когато вечерта се върна в апартамента си, намери бележка от Сюзън.

„Благодаря ти за всичко. Валери. Ти си страхотна!
Твоя приятелка: Сюзън.“

Усети леко бодване в сърцето. „Какво искаш ти, в края на краищата, Валери Симпсън!? — скастри сама себе си. — Трябва да се радваш, че се отърва от малкото зверче! Недей да се разкисваш сега!“

Сюзън си беше оправила леглото и даже беше подредила хола. Валери изпита желание да си направи един коктейл и да седне пред телевизора. Сетне се замисли и реши да вземе прахосмукачката и още веднъж грижливо да почисти всичко. „Ако не друго, това занимание поне ще ме откъсне от лошите мисли.“

От шума на прахосмукачката за малко да не чуе звънеца на входната врата. Позвъняването се повтори. Спря я и свали бързо от главата си кърпата, с която се бе забрала.

— Един момент, моля — извика от коридора.

Застана пред огледалото и оправи косата си. След това отиде и отвори вратата. Беше съседката ѝ, Патриша Уитни.

— Здравейте, мис Симпсън, може ли да вляза?

— Естествено — пропусна я пред себе си. — Как сте, мисис Уитни? Да ви предложи ли едно питие?

— Не, благодаря, много сте любезна! Но в момента не пия никакъв алкохол — отговора ѝ тя с високия си, писклив глас. — Посещавам един психоаналитик. Той ми забрани всичко, което доставя удоволствие. Ако съм искала силите ми да се възвърнат, и да бъда бодра и свежа, трябвало да съм абсолютна въздържателка — така ми каза той. Знаете ли за йен и йънг? Това са двата полюса на нашето съзнание...

— Може би ще приемете чаша мляко, мисис Уитни? — прекъсна я Валери нетърпеливо. — Мисля, че е останала една бутилка в хладилника.

— Не, благодаря — отказа ѝ Патриша Уитни, — но за да настъпи пълно физическо и психическо пречистване и отпускане, въздържанието трябва да е абсолютно. Знаете ли, по три часа на ден правя йогистки упражнения и...

— Мисис Уитни — прекъсна я отново с едва прикрито раздражение. — Много мило от ваша страна, че искате да ми разкажете в детайли за вашия начин на живот, но за съжаление, просто нямам достатъчно време.

Патриша Уитни я погледна стреснато.

— Но аз изобщо не съм дошла, за да ви разказвам за упражненията си! Искях да ви кажа, че днес при мен позвъни един мъж и пита за вас.

По гърба на Валери полазиха студени тръпки. „Пол Рийдборн? Не е възможно! Пол не би посмял...“

— Един млад мъж — поясни съседката ѝ. — Искаше да узнае, дали ви посещава някой. Аз, естествено, се възмутих от наглостта му.

Тя направи загадъчна физиономия.

— Мисля, че беше частен детектив! Можете ли да си представите, какво иска от вас?

— Не.

— Аз, разбира се, не му казах нищо. Нито думичка не успя да измъкне от мен! Но го проследих. След като си тръгна от моя апартамент, остана известно време на стълбището и наблюдаваше жилището ви. След половин час оттук излезе едно момиче. Преди не

съм го виждала насам — гласът на мисис Уитни потрепери от любопитство.

Валери стана и се подиря на стената.

— Много ви благодаря за информацията. Но всъщност, това изобщо не ме засяга. Не трябва да се тревожите за мен ни най-малко.

Съседката ѝ беше разочарована.

— Аз действях във ваш интерес! Трябва да бъдете по-внимателна! В Ню Йорк има толкова много криминални елементи...

— Знам, знам, мисис Уитни — Валери я избутваше постепенно към изхода. — Обещавам ви, че ще внимавам много! Вече нищо не може да ми се случи.

— Да се надяваме — отвърна Патриша Уитни.

Когато излезе, Валери я чу да мърмори:

— Ето ти тебе неблагодарност! Аз искам да я предпазя, а тя не проявява капчица интерес. Аз на оня трябваше да му...

Последните ѝ думи бяха заглушени от затръшването на вратата ѝ.

Валери въздъхна с облекчение.

След малко отново се позвъни. Тя направи измъчена гримаса. „Сигурно Патриша Уитни се е сетила за още някоя безкрайно важна подробност.“

Отвори рязко вратата.

— Ама нали ви казах, мисис...

Остана със зейнала уста. На прага стоеше Пол Рийдборн.

— Трябва да говоря с теб! Моля те, пусни ме! — мина покрай нея и влезе в коридора. Валери си пое дълбоко въздух.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че ще направиш?

— Ще видиш! Къде е Сюзън? — Пол се огледа.

— Откъде да знам?

— Тя е била при теб! Предполагам, през цялата нощ. Ти трябва да знаеш най-добре, къде е!

— Какво ме интересува твоята дъщеря, дявол да го вземе!

„Я го виж ти! Идва тук и се държи като началник! Сякаш съм му виновна!“

Очите му се присвиха.

— Щом не те интересува, тогава защо си я прибрала да спи при теб?

— Не съм я прибирала!

— Но днес сутринта тя е излязла от тази врата! Оня идиот — детективът, който наех я е изпуснал по най-дилетантски начин. От него не става даже и шофьор на такси!

Валери с мъка сдържа смеха си.

Пол я сграбчи за раменете.

— Къде е Сюзън? Ти трябва да знаеш!

Тя се отскубна рязко.

— Не знам!

Разтърси я. Очите му святкаха.

— Валери, не ме подлудявай! Непременно трябва да разбере, къде е дъщеря ми! — гласът му трепереше.

Валери изпита съчувствие към този иначе силен човек, който сега беше улучен в най-слабото си място!

— Не трябва да се безпокоиш за Сюзън. Тя може да се оправя сама.

Пол стисна по-силно раменете ѝ.

— Къде е Сюзън? Каж ми, Валери, моля те!

Съчувствието ѝ се изпари и бе заменено с гняв.

— Пусни ме! Причиняваш ми болка!

— Ще ти причиня още по-голяма болка, ако веднага не ми кажеш, къде е Сюзън!

Валери се дръпна с всички сили. Китката ѝ се изплъзна и неволно го удари по лицето. Загледа го разтреперана.

Той остана за миг като втрещен. После я сграбчи през кръста и впи устни в нейните.

Валери понечи да протестира, но съпротивата ѝ се стопи в жарта на целувката му. Постепенно разтвори устни и отвърна с готовност на неударжимата му страст. След един сякаш безкраен миг Пол я пусна. Останала без дъх, се взря в него, без да продума.

Погледът му я обходи от главата до петите — тръпнещите гърди под тънкия пуловер, влажните устни и блестящите очи.

Сюзън изведнъж сякаш изчезна от съзнанието му. За него съществуваше единствено Валери.

— Ела! — каза ѝ дрезгаво.

И понеже тя не се помръдна, вдигна я на ръце, излезе в коридора и затвори с гръб вратата.

Патриша Уитни се отдръпна от шпионката със зяпнала уста. „Може би престъпление посред бял ден?! Дали да не извикам полицията?“

След това обаче реши, че Валери не заслужава такава загриженост от страна на съседите си. „Нека да си сърба, каквото си е надробила!“

Пол я положи на леглото. Валери понечи да каже нещо, но той затвори устата ѝ с целувка. Ръката му се плъзна под пуловера ѝ. Валери му помогна и след миг застана гола до кръста пред него. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха забързано, а розовите им връхчета се бяха втвърдили. Пол ги покри с целувки.

— Ах, Валери! — шепнесе ѝ трескаво. — Отдавна трябваше да направим това! Защо се държах като идиот!

Тя безмълвно обви врата му с ръце и го привлече към себе си. Отново се целунаха и по тялото ѝ се разля приятна слабост. Отдаде се на играта на езика му. В главата ѝ цареше пълен хаос. Затвори очи, за да се наслади на ласките му.

Пол се отдръпна.

— Даваш ли си сметка, колко много те обичам? — отрони приглушено.

Валери се опита да поклати глава, но не ѝ стигнаха силите да го направи.

— Влюбих се в теб още в първия миг, когато те видях! Тогава естествено не го осъзнавах. Бях страшно вбесен, понеже Сюзън забърка голяма каша. След това си дадох сметка, колко много съм ти задължен, задето си се погрижила за нея. Искях да те срещна отново. Но ти беше отчайващо неотзивчива. Защо не ме допусна при себе си? Просто не знаех, какво да сторя, за да привлека вниманието ти! След това ми хрумна номерът с кражбата. Надявах се, че ще се отнесеш с мен така мило, както и със Сюзън. Но ти естествено разбра всичко. А моят приятел в управата на „Блумингдейл“ направи нещата още по-лоши. Трябваше да остави докладът да иде в полицията. Така излезе, че аз просто съм се подигравал с теб!...

— Това е само един от многото пъти, когато си ме ядосвал! — прекъсна го тя. С мъка сдържаше смеха си.

— Права си, разбира се! — съгласи се Пол. — Но всичко ми беше безразлично. Единственото, което исках, беше да съм близо до теб! Е, накрая го постигнах. Ти излезе с мен! И тогава се скарахме толкова глупаво! Сякаш ме хванаха дяволите...

— Колко мило, че си го осъзнаваш — усмихна се Валери.

— Осъзнавам и други неща. Знам, че характерът ми е невъзможен. Но съгласи се, че и ти допринесе за възникналите проблеми! Как може една жена да е толкова упорита, своенравна и твърдоглава? — погледна я лукаво.

— Понякога може и да съм твърдоглава — призна си тя. — Но ти не можеш да си представиш, колко ме е яд на теб! Бях сигурна, че съм се запознала с най-големия женомразец в Съединените Щати. И на всичкото отгоре ми се случи да се влюбя точно в този невъзможен мъж!

— О, Валери! — Пол я целуна по бузата. — Да не искаш да кажеш, че ме обичаш?

— Струва ми се, че това се вижда и с просто око, не мислиш ли? Да не би да смяташ, че преди малко нямаше да мога да се отбранявам, ако не ми се щеше да...

Той кимна.

— Сега вече съм твърдо убеден. Но ти си при мен и аз нямам те изпусна никога. Колкото и да се съпротивляваш! Трябва да знаеш, че за интелектуалец съм доста як!

— Забелязах вече. Но имай предвид, че и аз не съм от млечен шоколад!

— Скъпа, ние май направихме живота и любовта си доста проблематични, не мислиш ли?

Пол долепи устни до шията ѝ.

— Не можеш ли да го правиш по-добре?

— Какво? — той беше много учуден.

Валери се засмя.

— Имам предвид целуването. Преди няколко минути като че ли беше доста по-страстно. Надявам се, че не ти е минало желанието!

— О, по дяволите, сега ще ти покажа, как...

— Как ще ме направиш щастлива?

Потърси устата му и притисна тялото си към неговото.

Вече никой не можеше да удържи Пол Рийдборн. Устните му се плъзгаха по раменете и гърдите ѝ, а ръцете му галеха жадно хълбоците ѝ. Валери усети, как се изпълва цялата от неизпитвана досега страст. Вмъкна коляно между краката му и почувства ерекцията му.

— Съблечи се, скъпи, искам да усетя всичко по-отблизо!

Пол се откъсна от нея. Трябваше да положи усилие, за да го направи. На Валери също ѝ липсваше топлината му. Лежеше със затворени очи, протегнала ръце към него.

— Още малко, скъпа! — гласът му потрепери от копнеж.

Бързо свлече панталона и ризата си. След това изхлузи и полата ѝ. Тазът ѝ се извиваше ритмично в ръцете му.

Дланите му се плъзнаха по корема и, а после надолу по бедрата. Все още не докосваше най-чувствителната ѝ плът. Искаше възбудата ѝ да достигне максимума си.

— Продължавай, скъпи, продължавай! Искам те! Валери беше полудяла от възбуда. Шепотът ѝ стана пресеклив и се примеси със стенания. Зарови ръце в гъстата му черна коса и привлече лицето му между гърдите си.

— Искам още! Продължавай! Продължавай!

Неистово впи нокти в гърба му. Разтвори крака и обви хълбоците му. Извика възторжено, когато усети проникването му в себе си. Телата им запулсираха ритмично.

Пол постепенно усилваше тласъците си, като непрекъснато мълвеше името ѝ. Валери имаше чувството, че всичко в нея се тресе, бурно я обливаха горещи вълни, сякаш щеше всеки момент да експлодира.

Достигнаха кулминацията на оргазма си почти едновременно.

След това безкрайно дълго лежаха доволни и немощни един до друг. По едно време Валери се засмя.

— Защо се смееш?

— Няма да ти кажа!

— Хайде, кажи ми — любопитства Пол.

— Ще започнеш ли пак да важничиш.

— Няма, обещавам! Никога повече!

Тя го погледна хитровато.

— Всъщност, ти беше много сладък, когато се правеше на сериозен и недостъпен.

Пол поклати глава.

— Жените наистина имат странна логика. Никога няма да ги разбера!

— Не е необходимо да разбираш всички жени. Трябва да разбираш единствено мен — Валери се надигна на лакът и го целуна по устните.

— Ако искаш да те разбирам, налага се да ми кажеш, защо се изсмя одеде — прегърна я през раменете и тя се сгуши на гърдите му.

— Ами... само се сетих, че ми се ще да си запаля една цигара.

— Ау, точно сега? Да не си луда?

— Не, само съм влюбена.

— Все пак не е здравословно — отбеляза Пол и стана.

— Къде отиваш?

— Да донеса цигарите.

Валери отново се засмя гласно. Той се обърна и я заплаши с пръст.

— Винаги съм бил отзивчив. Само недей да си мислиш, че вече си ме поставила под чехъл!

— Не съм имала такова намерение! — възрази Валери. — Мразя мъжете под чехъл!

— Ето поне един въпрос, по който мненията ни съвпадат.

— Само един ли?

Пол направи сериозна физиономия.

— Може за в бъдеще да открием още някои.

— Май трябва доста да помислим — тя докосна върха на носа си. — Но дори да мислим много, едва ли ще се сетим. „Ние просто сме различни хора. По-добре е да се разделим, преди да е станало късно. Пол я погледна внимателно.“

— Не ти ли се струва, че вече е прекалено късно, за да се разделяме?

Валери вдигна рамене.

— Не знам. За да реша нещо, трябва да изпуша една цигара.

— Една секунда — той се отправи към хола. — Твоят роб вече е на път.

— Я, и то какъв? Чисто гол и прекрасно сложен!

— Благодаря за комплимента.

Легнаха отново един до друг и запушиха.

— Между другото, ти ми причини доста грижи около Сюзън — обади се Пол. — Моля те, кажи ми всичко, което знаеш за нея! Нали вчера е пренощувала тук?

Валери кимна.

— Да, снощи внезапно се появи.

Помълча малко, спомняйки си, как се бе ядосала на посещението ѝ. След това реши, че всичко е било за добро. „Ако нещата с Алек бяха отишли прекалено далеч, никога нямаше да изпитам такава радост от връзката си с Пол. Сигурно щях просто да му хлопна вратата под носа. Самият Алек ми показва, как съм си затваряла очите пред очевидни факти. Аз обичам Пол Рийдборн, а допреди няколко часа дори не исках да си го призная...“

— Защо се усмихваш пак? — попита я Пол.

Валери нямаше никакво намерение да му разказва за посещението на Алек.

— Просто така. И тъй, Сюзън се появи снощи в апартамента ми. Беше взела решение да води свой собствен живот...

— Свой живот ли? Без добро образование и без пари? — прекъсна я той. — Прекалено много илюзии храни това момиче!

— Ти сам си виновен за това! Твоите методи за възпитание са, меко казано, закостенели и архаични.

Пол въздъхна.

— Знам, че е така — призна си. — Но трябва да ме разбереш! Бях безкрайно разочарован от майката на Сюзън. И... и, щом тя ме напусна, се затворих в черупката си — добави мрачно. — Всеки път, когато на пътя ми се изпречваше жена, аз извъръцах глава. Това си беше болестно състояние:

Помълча малко, след това се засмя.

— Но ти ме излекува. Сега вече отново имам вкус към жените.

— Да, добра работа свърших — съгласи се Валери с усмивка. — Както казват самаряните: „Всеки ден по едно добро дело.“ Вече се замислям, какво да направя утре. Предполагам, че има и други мъже, които са загубили вярата си в противния пол и се налага тя да бъде възстановена.

— Откажи се! — хвана лицето ѝ с две ръце и я целуна по устните.

— Добре, добре, убеди ме — тя се гушна на рамото му. — Вече за мен няма други мъже. Но нека да се върнем към случая със Сюзън. Какво ще правим сега?

— Не знам.

— Тогава предлагам да оставим тази работа за утре. Сюзън е на седемнайсет години. Интелигентна е и съм сигурна, че ще се справи във всяка ситуация. Може да се е обадила на Алек и той да ѝ е заел малко пари.

— Кой е Алек? — попита подозрително Пол.

— Мой колега. Сюзън също го познава — ревнивата нотка в гласа му я развесели.

— А може ли да му се има доверие?

— Определено!

Той не изглеждаше твърде успокоен. Валери потърка ханша си о неговия.

— Скъпи, дъщеря ти е почти пълнолетна! Престани да я третираш като бебе!

Ласките ѝ го убедиха окончателно. Любиха се лудешки още веднъж и след това Валери заспа щастлива в обятията му.

IX

На сутринта тя го събуди с целувка.

— Къде се намирам? — измърмори Пол, като се огледа в непознатата обстановка. После се взря в нея и очите му светнаха.

— А, сега всичко си дойде на мястото! Значи ти си ме прельстила! — подложи ръце под главата си.

— Какво ти дава основание да твърдиш това?

— Ами, то си е така. Никой мъж не би могъл да се съпротивлява, ако попадне в подобна ситуация.

Валери го плесна шеговито по гърдите.

— Не те ли е срам да говориш така! Ти си виновникът!

Той я прегърна и я привлече към себе си.

— Ако бъдеш и занапред толкова нежна, както снощи, готов съм да поема върху себе си каквато и да е вина!

Валери се отдръпна.

— Трябва да бързам, че ще закъснея за работа!

Пол също се надигна.

— А аз трябва да намеря дъщеря си — заяви мрачно.

— Сигурно ще я намериш — успокой го тя. Целуна го още веднъж, преди да излезе.

— До довечера — извика Пол след нея. — Ще те взема от магазина.

— Направи го, скъпи!

Алек не беше в офиса.

— Обаждал ли се е? — попита секретарката.

Аманда поклати глава.

— Не, сигурно се е запилял някъде.

Валери я погледна озадачена. Не се чуваха често такива изрази от устата ѝ.

— Какво става с теб, Аманда? Изглеждаш ми особено!

— Просто нещо не ми е добре — отвърна ѝ след малка пауза. — Вчера изведнъж ме обзе чувството, че животът преминава покрай мен, а аз само си стоя и наблюдавам безучастно.

— Знаеш ли какво — Валери сложи успокоително ръка на рамото ѝ, — утре си вземи един почивен ден, върви на фризьор, купи си нова рокля и се поразходи из улиците. Ще видиш, че животът може да изглежда съвсем другояче!

— Наистина ли го мислиш? — сбърчи чело Аманда.

Тя кимна.

— Да, разбира се. Депресията ти ще мине като по чудо!

— Хм... може и така да е...

Секретарката взе чантата си, поразрови вътре и извади чекова книжка. Поколеба се за момент, после отмести настрана пишещата машина.

— Ще се възползвам от съвета ти — заяви решително.

Валери понечи да ѝ каже, че е трябвало да го направи много по-рано, но се въздържа. На клетата Аманда би ѝ дошло твърде много.

Днес работата ѝ вървеше необичайно леко. Алек все още го нямаше. „Може би му се е случило нещо.“ Внезапно ѝ хрумна една идея. „Но... но това би било чудовищно!“ — мина ѝ през главата.

Посегна към телефона. В същия момент апаратът иззвъня. Беше Пол.

— Цяла сутрин тичам като луд — рече ѝ задъхан. — Обадох се и на проклетия частен детектив. А от Сюзън — нито следа!

— Имам нещо наум. Можеш ли да дойдеш през обедната почивка в „Блумингдейл“?

— Разбира се! Ще съм там след един час.

Когато се появи, Пол изглеждаше доста отчаян.

— Какво да направя, Валери? Просто полудявам, като си помисля, какво може да се случи със Сюзън!

— Ще я намерим! — успокои го тя. — Довери се на инстинкта ми! Ела, ще вземем такси!

— Къде искаш да ходим?

Изведнъж се сети нещо.

— Говори ли с твоя колега?

Валери поклати глава.

— Не, днес не е на работа.

— Да не е болен?

— Не знам. Хайде! — хвана го за ръката и го изведе от кабинета си. — Нямам много време. Трябва да съм точна, защото и без това напоследък постоянно закъснявам! Не мога да оставям всичко на помощниците!

Съобщи на таксиметровия шофьор един адрес на двајсет и седма улица. Когато пристигнаха, помоли Пол да я изчака в колата. Той се съгласи, макар и с кисела физиономия.

Алек живееше на шестнайсетия етаж. Валери бе идвала тук на някакво парти, оставило у нея тягостни спомени. Качи се с асансьора и позвъни на вратата на апартамента му.

Никой не ѝ отвори. Започна да звъни без прекъсване.

След няколко минути отвътре се чу недоволен глас:

— Кой е този идиот, дето не разбира, че вкъщи няма никой! Човек не може да бъде спокоен дори в собственото си жилище. Триста дяволи!

Вратата се отвори с трясък и на прага застана Алек по халат и с разрошена коса.

— А, Валери! Какво става? Да не би да се е случило нещо в магазина?

— Аз съм идиотът, дето не разбира — започна тя хапливо. — Няма нужда да се притесняваш, нищо не се е случило в магазина. Макар че поне трябваше да се обадиш!

— Права си — Алек пооправи косата си и направи невинна физиономия.

— Сюзън при теб ли е?

Той се стресна.

— Откъде реши, че е при мене?

Валери се усмихна иронично.

— Ако не друго, поне мога да събера две и две.

— Човек не може да те излъже по никакъв начин — установи Алек.

— Запази си комплиментите за някое място, където могат да минат! И така, при теб ли е Сюзън или не?

Той кимна.

— Да, при мен е.

В този момент една силна ръка избута Валери настрани. Тя извика от изненада. До нея изникна Пол Рийдборн със зачервено от гняв лице.

— Къде е дъщеря ми?

Алек пристъпи напред и запречи рамката на вратата.

— Дъщеря ви се чувства отлично, мистър Рийдборн.

Пол го блъсна и нахълта вътре. Валери го последва, изпълнена с лоши предчувствия.

Той ритна няколко врати и накрая стигна до спалнята. В леглото лежеше Сюзън. Беше гола. Като видя баща си, скочи като ужилена и прикри гърдите си със завивката.

— Татко, ти! — гледаше го ужасена.

— Да, аз! Ставай веднага и се обличай!

Сюзън се поколеба. След това обаче стисна устни упорито.

— Ами, защо? Тук е достатъчно топло.

— Сюзън! — гласът на Пол прокълтя като гръмотевица.

Тя седна в леглото и го загледа в очите.

— Аз съм пораснала, татко. Няма ли да видиш това най-после? Вече не съм малкото момиченце, за каквото винаги си ме смятал!

— Сюзън има право — намеси се Валери.

— Тя е достатъчно голяма, за да... — Алек се опита да измисли нещо благовидно, но се запъна и млъкна.

Погледна към босите си крака и реши, че в този си вид не е достатъчно авторитетен. Наведе глава и излезе от стаята.

— Моята дъщеря е само на седемнайсет години! — изкрещя Пол Рийдборн. — И аз не искам да стане като майка си!

— Недей да обвиняваш непрекъснато майка ми! — повиши глас и Сюзън. — Това, че те е напуснала, изобщо не значи, че вината е изцяло нейна! Валери е права, ти си просто един женомразец!

— Не забърквай Валери! — тонът му изведнъж се смекчи.

— Мисля, че няма какво повече, да правя тук — обади се Валери. — Довиждане на всички и приятен ден!

Обърна се и се запъти към изхода.

— Какво означава това? — спря я Пол.

Тя го погледна сериозно.

— Снощи те смятах за образован и възпитан човек — отговори му хладно. — Очевидно съм се лъгала! Ясно е, че пред мен стои един

най-обикновен варварин, с когото не желая да имам повече нищо общо!

— Тя е права — вметна триумфиращо Сюзън от кревата.

Най-после беше получила подкрепа. Но макар че бе събрала сили да упорства, все още се страхуваше много от баща си.

Пол се замисли за момент.

В това време се появи Алек — вече прилично облечен.

— Ще пийнете ли нещо — обърна се той към него. Изисканият костюм му даваше кураж.

Пол Рийдборн поклати глава.

— Мога ли да ида някъде и да си поговоря насаме с Валери?

— Естествено — Алек му посочи вратата към хола.

След като останаха насаме, гласът на строгия родител стана неузнаваемо нежен, тих и умоляващ.

— Скъпа — започна той. — Не можеш ли да ме разбереш? Намирам непълнолетната си дъщеря в леглото на непознат мъж! Това е факт, който може да подлуди всеки баща!

— Сюзън вече не е дете! И ти много добре го знаеш. Знаеш също така, че самият ти си причината за тази трагикомедия! Ако не беше така, ти, доколкото те познавам, щеше просто да пребиеш горкия Алек. Ти си най-авторитарният и деспотичен баща, когото съм виждала някога.

— Имаш право! Много добре осъзнавам, че Сюзън е едно малко зверче, държано в клетка. Но какво мога да направя?

Валери инстинктивно усети, колко му е трудно да действа против полята си.

— Предлагам сега да излезем оттук и да идем да хапнем нещо заедно. След това аз ще си поговоря малко със Сюзън. Понякога такива разговори по женски дават много добри резултати.

— Направи го! — зарадва се Пол. — В края на краищата, тя трябва да се опознае по-добре с бъдещата съпруга на баща си.

Валери затаи дъх.

— Бъдещата какво...? — никога не си беше помисляла нещо такова. — Да не искаш да кажеш, че имаш намерение да се ожениш за мен?!

Очите ѝ бяха ужасно сериозни. Той я взе в прегръдките си.

— А ти какво си въобразяваш? Че ще те оставя да избягаш ли? Човек с моите разбирания винаги се стреми да задържи при себе си своята любима. Дори и да е женомразец!

Видя щастливата ѝ усмивка и я целуна.

— Виждаш ли, татко — Сюзън надникна откъм коридора, — любовта е най-хубавото нещо на света! А ти се опитваш, да лишиш от нея собствената си дъщеря!

Издание:

Ким Стюарт. Валери

Американска. Първо издание

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-279-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.